

ODNOŠI

OFS kateheze 2019/20

ODNOSI

Raznorazni odnosi, ki jih tkemo, so zelo pomemben del življenja vsakega izmed nas in vplivajo na njegovo kvaliteto. Vanj prinašajo občutek izpolnjenosti, sreče in zadovoljstva ali pa porajajo občutek praznine, razočaranja in nezadovoljstva.

Preko odnosov odkrivamo lastno identiteto in svojo podobo, hkrati pa vplivamo tudi na druge, še posebej na skupnosti, ki jih gradimo. Kako jih vzpostavljati in delati trdnejše se začnemo učiti takoj od rojstva dalje; v bistvu gre za umetnost, ki jo lahko neprestano nadgrajujemo. Začenja se z medsebojnim spoznavanjem, sprejemanjem, spoštovanjem in ustvarjanjem zaupanja, da bi ustvarili varen prostor, kjer se nam ne bi bilo treba pretvarjati in bi lahko predelali tudi to, kar je boleče, težko in žalostno v naših življenjih.

Nekdo je zapisal, da so dobri odnosi spleteni predvsem okrog dveh stvari:

- iskanja in sprejemanja tega, v čemer smo si podobni,
- spoštovanja tega, v čemer se razlikujemo.

Zato se v letošnjih katehezah za sestre in brate OFS ustavljamo pri odnosih.

Pripravljenih je devet katehez:

- ⇒ Sveta Trojica – izvor in zgled odnosov
- ⇒ Odnos Bog – človek
- ⇒ Odnos človek – Bog
- ⇒ Odnos do samega sebe (Franciškov pogled na človeka)
- ⇒ Odnosi v družini
- ⇒ Odnosi v bratstvu
- ⇒ Odnosi v redu
- ⇒ Odnosi na delovnem mestu
- ⇒ Odnos do mladih

Kateheze so pripravljene z željo, da ozavestimo pomen odnosov, pogledamo nanje tudi s perspektive svetega Franciška, predvsem pa, da si damo priložnost, da se v bratstvih povežemo med seboj in zgradimo trdnejše, bolj bratske skupnosti.

Veliko blagoslova pri uporabi!

SVETA TROJICA – IZVOR IN ZGLED ODNOSOV

Vodilo/Konstitucije: Vodilo, člen 4

Vodilo in življenje Frančiškovih bratov in sester v svetu je: izpolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa po zgledu svetega Frančiška Asiškega, ki ga je Kristus navdihoval in mu bil središče življenja z Bogom in ljudmi. Kristus, dar Očetove ljubezni, je pot k Očetu; je resnica, v katero nas uvaja Sveti Duh, in je življenje, za katero je prišel, da bi nam ga dal v izobilju.

Sveta Trojica s svetim Frančiškom in sveto Klaro v eremu Celice pri Cortoni.

Sveto pismo: Jn 17 - velikoduhovniška molitev

Predlagane pesmi

Stopi s hvalnico h Gospodu
Slava ti, o Bog, Oče naš
Hvala večnemu Bogu

Dodatna literatura:

Knjiga Tri ikone

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost:

Pripravimo daljšo (npr. volneno) vrv. (Mogoče rjave ali sive barve - ni nujno.) Na brata oz. sestro računaj 1,5 m vrvi, da ne bo težav. Posedemo se v krog. Začnem tako, da ovijem trak (volneno vrv) okrog svojega zapestja in ob tem na glas rečem:

SEM (npr.: br. Jurij) (prvič ovijem trak okrog zapestja)
SEM OTROK (npr. Jožeta in Marice) (drugič okrog zapestja)
SEM MARIJIN OTROK (tretjič okrog zapestja)
SEM OTROK BOGA OČETA (četrtič okrog zapestja)
SEM OTROK BOGA SINA (petič okrog zapestja)
SEM OTROK BOGA SVETEGA DUHA (šestič okrog zapestja)

Potem podam trak naprej in isto pove moj brat oz. sestra na desni za sebe, dokler se vsi ne zvrstimo. Potem vzamemo škarje in svojemu bratu, sestri na desni prerežem trak med nama,

mu zavežem zapestnico in ga blagoslovim z znamenjem križa - Svete Trojice na čelu.

Nato moj sosed napravi enako svojemu sosedu, dokler se vsi ne zvrstimo.

Če vas je npr. deset, pričakujte, da dejavnost traja 20 minut. Če vas je dvajset, je dobro, da se razdelite v dve skupini - v skupine po približno deset. Čeprav je dejavnost kar vesela, je tako rekoč molitev.

→ Oznaniło

Romar, ki se s prevoznim sredstvom odpravi iz Assisija proti domu, se po kakšni uri vožnje lahko znajde tudi v mestecu Cortoni. Tako kot mnoga umbrijska mesta je tudi to prislonjeno ob rob gora. Ko se vzpneš nekaj kilometrov nad mestece, lahko zaviješ v star samostan Celice pri Cortoni, ki so bile znane že svetemu Frančišku. Saj veste zakaj: v samoti je iskal Gospoda. Prav hrepenel je po odnosu z njim. Z njim? Da, z njim, s Preblašeno Trojico. Brat Natanael je v samostanski kapeli naslikal prav nenavadno pripoved: Svetega Frančiška in Klaro med opazovanjem svete Trojice. Onadva sta bila resnična opazovalca Svete Trojice že tukaj na zemlji. Romar v samostanu, opazovalec, ki si vzame čas, lahko tako rekoč skupaj z obema presunjenima svetnikoma prisluškuje Sveti Trojici. Izjemna upodobitev, vredna ogleda.

Prav to, sestre in bratje, želimo v tej katehezi storiti tudi mi. Ko razmišljamo o naših medsebojnih odnosih, lahko takoj opazimo, da se le-ti pravzaprav začnejo v Bogu. Naš Bog je sam v sebi odnosno bitje. Tako verujemo. Razumemo težko. Prav težko je današnjemu kristjanu razumeti skrivnost odnosa znotraj Svete Trojice. Še težje pa je razmišljati, oziroma sploh pomisliti, da v Sveti Trojici ne bi bilo medsebojnega odnosa. Si predstavljate?! Verjamem, tudi vi ste v trenutku sekunde zavrgli to misel. Bog, Sveta Trojica, pa brez medsebojnih odnosov?! Nemogoče!

V knjigi Tri ikone naš veliki teolog jezuit p. Marko Ivan Rupnik razlaga Rubljovovo upodobitev Svete Trojice. Pri odnosu znotraj Trojice najbolj poudari popolno podaritev ali predanost drug drugemu. Iz takšne ljubezni, iz katere sije popolna podaritev, se rojeva Božji odnos. Iz takšnega okolja izhaja Jezus in takšen nas lahko odreši.

Jezus je popolnoma predan Očetu, Oče pošilja Svetega Duha in Sveti Duh vodi h Kristusu. Da bi mi postajali podobni Kristusu. Ste opazili? Znotraj kroga Svete Trojice je prostor za človeka.

Sveta Trojica je torej popolna, popolna tudi v svoji podaritvi in iz podaritve izhaja popoln odnos. In na tem odnosu kristjani in človeštvo nasploh lahko gradimo resnične medsebojne odnose. Tako tudi mi, sestre in bratje svetega Frančiška.

Zreti v odnos Svete Trojice je pravzaprav enako kakor zreti v Sveto Trojico samo. In biti v odnosu s človekom in stvarstvom nasploh je že lahko molitev, saj smo že v odnosu s Sveto Trojico. Tako nas uči sveti Frančišek.

PO KRISTUSU, S KRISTUSOM IN V KRISTUSU, TEBI VSEMOGOČNEMU BOGU OČETU, V OBČESTVU SVETEGA DUHA VSA ČAST IN SLAVA VEKOMAJ!

→ Delo po skupinah

Pogovarjajte se v bratstvu (ali v več skupinah) o vaših doživljanjih in doživetjih v povezavi s Sveto Trojico.

→ Molitev

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog, daj nam ubogim,
da bomo zaradi tebe delali, kar vemo, da hočeš, in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni in vžgani z ognjem Svetega Duha
mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenelega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa in
le po tvoji milosti priti k tebi, Navišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden živiš in kraljuješ v slavi,
vsemogočni Bog, na vse veke vekov.
Amen.

→ Za doma

Ko se naslednjič pokrižaš, majčkeno počakaj in pomisli, kaj delaš! Pokrižaj se lepo, ker v svoje živoljenje kličeš Preblazeno Sveto Trojico. Vse tvoje upanje je skrito v tej tvoji mali gesti. Vsa Božja ljubezen!

BOG, KI JE BLIZU

Odnos Bog – človek

Vodilo/Konstitucije – Konstitucije, člen 9

1. Duhovnost bratov in sester OFS je življenjski načrt, usmerjen na Kristusovo osebo in hojo za njim, ni pa podroben načrt, ki bi ga bilo treba le uresničiti v praksi.
2. Sestra in brat OFS si prizadevata, da bi posnemala Kristusa in živela po njegovih naukih, zato morata osebno in vztrajno preučevati evangelij in Sveto pismo. Bratstvo in njegovi odgovorni naj vzbujajo ljubezen do evangeljske besede in pomagajo bratom in sestram, da spoznavajo Sveto pismo in ga razumejo tako, kakor ga s pomočjo Svetega Duha oznanjuje Cerkev.

Sveto pismo – 2 Mz 3,1-6.13-15

Mojzes je pasel drobnico svojega tasta Jitra, midjanskega duhovnika. Ko je nekoč prignal drobnico daleč v puščino, je prišel k Božji gori Horeb. Tedaj se mu je iz sredine grma v ognjenem plamenu prikazal GOSPODOV angel. Pogledal je in glej, grm je gorel s plamenom, a ni zgorel.

Mojzes je rekel: »Moram stopiti tja in si ogledati to veliko prikazen, kako da grm ne zgori!« Ko je GOSPOD videl, da prihaja gledat, ga je Bog poklical iz sredine grma in rekel: »Mojzes, Mojzes!« Rekel je: »Tukaj sem.« Bog je rekel: »Ne hodi sem! Sezuj si sandale z nog, kajti kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!« Potem je rekel: »Jaz sem Bog tvojega očeta, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov.« Tedaj si je Mojzes zakril obraz, kajti bal se je gledati v Boga.

In Mojzes je rekel Bogu: »Glej, če pridem k Izraelovim sinovom in jim rečem: ›Bog vaših očetov me je poslal k vam,‹ pa mi rečejo: ›Kako mu je ime?‹ – kaj naj jim odgovorim?« Bog mu je rekel: »JAZ SEM, KI SEM.« In nato je rekel: »Tako reci Izraelovim sinovom: ›JAZ SEM‹ me je poslal k vam.« Nadalje je Bog rekel Mojzesu: »Tako reci Izraelovim sinovom: ›GOSPOD, Bog vaših očetov, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov me je poslal k vam.‹ To je moje ime na veke in to je v spomin name iz roda v rod.

Predlagane pesmi

O, dobri, mogočni Bog
Nihče ne ljubi te kot jaz

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Vsak od udeležencev dobi na papirju obrisano (lahko je tudi izrezano) stopalo. V uvodu se prebere svetopisemski odlomek, nato pa udeleženci dobijo navodilo, da na stopalo napišejo glavne/najpomembnejše lastnosti našega Boga.

Napisano potem podelijo med seboj – način je odvisen od števila sester in bratov v bratstvou, če jih je manj, potem lahko vsak pove ostalim, kaj je zapisal, če jih je več, pa se razdelijo po skupinah ali parih in sledi izmenjava zapisanega.

→ Oznanilo

Ko je Mojzes vprašal Boga, kako mu je ime, je bil Bog presenečen. »Po imenu razlikujemo eno osebo od druge. Ker ni drugega Boga, ne potrebujem imena. Nikoli nisem razmišljal o tem. Preprosto sem, ki sem.«

O tem, kakšen je naš Bog, bomo pogledali ob Veroizpovedi, v kateri molimo Verujem v Boga, Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje ... (spodnje je delno vzeto s spletne strani Družinska kateheza - <https://natalijapodjavorsek.splet.arnes.si/?p=1875>)

Verujem

Latinska beseda *credo* pomeni *verujem*. Prvi pomen glagola verovati je *zaupati nekomu, zaupati, zaupati se, verovati*.

Cerkev je oblikovala veroizpoved, ki je povzetek tega, kar je treba verovati, poroštvo povezanosti in znamenje enotnosti. Poznamo dve besedili veroizpovedi: krajšo, apostolsko veroizpoved, ki je nastala konec 1. stoletja in nicejsko carigrajsko veroizpoved, ki je nastala v 4. stoletju.

Apostolsko veroizpoved molijo zlasti verniki v Rimskokatoliški Cerкви in v nekaterih protestantskih Cerkvah. V pravoslavju ta oblika izpovedi vere ni v navadi, čeprav pravoslavni kristjani v ničemer ne nasprotujejo njeni vsebini.

Legenda pravi, da so to molitev sestavili apostoli na binkoštni dan (deset dni po Jezusovem vnebohodu) – Sveti Duh naj bi navdihnil apostole tako, da je vsak prispeval eno od dvanajstih vrstic molitve.

V resnici se je ta molitev verjetno izoblikovala ob koncu prvega ali v začetku drugega stoletja po Kristusu. V prvih stoletjih krščanstva so morali kandidati za prejem krsta (tako imenovani katehumeni) znati izpovedati vero s posebno molitvijo, ki pa je bila tako sveta, da je niso nikoli zapisali, zato ne obstajajo o njej nikakršni pisni viri. V zahodni Cerкви velja domneva, da so morali izpovedati apostolsko veroizpoved.

Nicejsko-carigrajska veroizpoved (tudi izpoved vere ali kratko vera, latinsko: *credo*) je krščanska molitev, ki obsega vse glavne prvine krščanskega verovanja.

Prvo različico te molitve so sprejeli na prvem ekumenskem koncilu v Nikeji (Niceji) leta 325, pozneje pa so jo še dopolnili na ekumenskem koncilu v Carigradu leta 381. Pri formuliranju teksta so odigrali vidno vlogo zlasti sveti Bazilij Veliki, sveti Gregor Nazianški in sveti Gregor iz Nise. Ekumenski

koncil v Efezu leta 431 je potrdil besedilo veroizpovedi in določil, da se besedila te molitve ne sme več spreminjati.

Nicejsko-carigrajsko veroizpoved sprejemajo v skoraj enaki obliki takorekoč vse krščanske Cerkve: Rimskokatoliška cerkev, katoliške Cerkve vzhodnega obreda, pravoslavne Cerkve in številne protestantske Cerkve (Evangeličanska Cerkev, Anglikanska Cerkev, idr.). Zelo malo je verskih skupnosti, ki se štejejo za kristjane, pa zavračajo nicejsko-carigrajsko veroizpoved (na primer skupnost Jehovovih prič).

Molitev veroizpovedi je pogosto tudi vključena v verske obrede, na primer v sveto mašo.

Verujem v Boga ...

Bog se daje, ne da bi se vsiljeval

»Boga ni nikoli nihče videl« (Jn 1,18), pravi apostol Janez. Da bi ga našli, ga moramo iskati... Naše poznavanje Boga in naš jezik o Bogu sta omejena. Bog se daje, ne da bi se vsiljeval. Razodeva se vsakemu človeku, ki išče resnico in srečo. Človek na Boga lahko pozabi ali ga zavrne: toda Bog ga v želji, da bi človek našel resnično srečo, nikoli ne neha klicati.

Sveto pismo ne neha odklanjati lažne bogove in nas osvobajati praznih malikov, da bi se približali edinemu resničnemu Bogu. Za kristjane je Bog eden, ima obraz, govori in deluje. Bog ima obraz Jezusa Kristusa, ki se imenuje Emanuel, kar pomeni: *Bog z nami*. Bog se izraža na številne načine, po dogodkih v zgodovini in v srcih ljudi. Razodeva se kot človekov poslednji smisel življenja. Vera je človekov odgovor Bogu.

... Očeta ...

drzna domačnost

Evangeliji zelo poudarjajo poseben odnos med Očetom in Sinom. Imenovati Boga Očeta, kakšen pogum! Jezus je Boga imenoval *očka, abba*, in s to domačnostjo povzročil pravo pohujšanje. Jezus o Bogu vedno govori kot o ljubečem Očetu. Bog vsakega človeka ljubi kot lahko svoje otroke ljubi le oče. S svojo nežnostjo se nam želi približati, ko nam pravi, naj ga imenujemo *naš Oče*. Božje očetovstvo označuje, da je on vir vsega življenja.

... vsemogočnega ...

moč ljubezni

Bog tistega, ki je padel, kliče v življenje. Samo ta ljubezen je zares vsemogočna. Vsemogočnost označuje darovano in izročeno ljubezen.

... stvarnika nebes in zemlje ...

k stvariteljstvu je povabljen vsak človek

Bog je Stvarnik, ker je Oče. Božje stvariteljstvo izhaja iz njegove očetovske nežnosti do človeka. To nežnost ljudem pomaga znova odkriti Kristusovo vstajenje. Številne religije pripovedujejo o več stvarnikih. Sveto pismo nasprotno pravi: *Bog je rekel in je nastalo*. Bog s človekom vedno znova navezuje čudovit, stvariteljski pogovor. Izraz stvarjenje se torej ne navezuje le na preteklost, ampak je stalna dejavnost. Ne označuje torej »končnega izdelka«, ampak proces, ki ni nikoli končan. V tem stvarjenju sta

življenje in smrt podvržena svobodi in človekovi odgovornosti: vsak človek je poklican, da postane stvaritelj po Božjem zgledu.

... in v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega ...

po Očetu pridemo h Kristusu

Ime Jezus, ki ga je prejel pri rojstvu, povzema njegov celoten »program«: *Bog rešuje*. Evangeliji o njem govorijo kot o Jezusu iz Nazareta, sinu tesarja, človeku, ki ga vsi poznajo. Za kristjane je Jezus Kristus, Mesija. Obe besedi označujeta maziljenca, ki je prejel maziljenje z blagoslovljenim oljem in postal Božji poslanec. Njegov odnos do Očeta je edinstven: »Jaz in Oče sva eno.« (Jn 10,30).

... ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device ...

po Duhu ljubezni

O Jezusovem izvoru se govori že več kot 2000 let. Evangelist Matej pravi: »Njegova mati Marija je bila zaročena z Jožefom; in preden sta prišla skupaj, se je izkazalo, da je noseča – bila pa je noseča od Svetega Duha« (Mt 1,18). Evangelist Luka ne omenja nobenega fizičnega stika, ki vznemirja Jožefa, ko pravi: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin« (Lk 1, 35). Marija spočne od Svetega Duha, na način, ki človeku ni takoj razumljiv. Gre za novo stvarjenje, ki ga lahko, glede na okoliščine, sprejmemo samo v veri in zaupanju. Dejstvo, da je Jezus rojen brez človeškega posredovanja, iz device, označuje, da je ta otrok Božji. Bog je postal človek. Jezus ima zemeljsko mater. Marija je polna vere in zgled krščanskega življenja, prototip življenja vere in upanja.

... trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen...

ljubiti za ceno svojega življenja

Jezusovo poslanstvo spremlja drama. Nobeno človeško življenje ji ne uide. Lokalne verske avtoritete v Jezusu hitro prepoznajo nekoga, ki povzroča težave. Vse njegovo delovanje, besede, ki jih uporablja, ne morejo voditi drugam kot v dramo. Jezus se tega zaveda. Ali to tudi sprejme? »Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe« (Jn 10,17-18). Ko se sooči s sovraštvom, s krutostjo, želi Jezus pokazati svojo ljubezen vse do konca. Resnična sprememba je ljubiti, tudi za ceno življenja. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13). Za ljubezen smrti navkljub ni meja. Je brezpogojna in se daruje vse do konca. Jožef iz Arimateje Jezusovo mrtvo telo pokoplje v nov grob.

... šel pred pekel ...

kjer ni mogoče slišati nobene besede več

Kako je Božji Sin lahko šel pred pekel? Ker je izkusil najglobljo odsotnost Boga, najpopolnejšo osamljenost, je Jezus izkusil dno človeške zapuščenosti. Njegova ljubezen do človeka je bila križana. Ni človeškega pekla, ki ga Kristus ne bi obiskal. Toda po svojem vstajenju je »prvorojenec med mrtvimi« (Kol 1,18).

... tretji dan od mrtvih vstal ...

Jezusa bi smrt morala ustaviti

Po treh dneh so žene, ki so šle k grobu, da bi mazilile njegovo telo, našle kamen pred njegovim grobom odvaljen. Pretresene nad izginotjem Jezusovega telesa so poklicale

njegova učenca, Petra in Janeza. Tudi onadva sta videla, da je grob prazen. Kristus je vstal od mrtvih in se prikazal svojim učencem, ki so to resnico potrdili s svojim pričevanjem, pogosto vse do mučeniške smrti. Kristusovo vstajenje je srčika vere kristjanov.

...šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega ...

in nam zapustil znamenja

Na osnovi Jezusovega odhoda v nebo, je nastal praznik Gospodovega vnebohoda. S tem »odhodom« nastane nek občutek Jezusove fizične oddaljenosti od ljudi. Toda v znamenjih, ki nam jih zapušča, se z njim lahko ponovno združimo: v poslušanju njegove besede, v lomljenju kruha, v ljubezni do bratov in sester...

...od ondod bo prišel sodit žive in mrtve...

sojeni bomo po ljubezni

Zgodovina se ne konča z našo osebno zgodovino. Ob koncu časov bo Bog razodel vse bistveno o nas samih. Razodel bo trajno vrednost vsega dobrega in resničnega v ljudeh in svetu. »Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil« (Jn 3,17). V tem trenutku bodo razkriti vsi kotički našega srca. Sojeni bomo po ljubezni.

...Verujem v Svetega Duha ...

vez ljubezni

Vetrič, dih, golob so simboli, ki jih pogosto uporabljamo za Svetega Duha. Njegova navzočnost je kot dih, ki oživlja in preobraža vse. Sveti Duh izraža medsebojno ljubezen Očeta in Sina, ki omogoča življenje in spreminja.

→ Delo po skupinah

Sestre in bratje zapišejo svojo »veroizpoved«.

→ Molitev

Za zaključek so sestre in bratje povabljeni, da med seboj delijo zapisane veroizpovedi. Ob koncu pa skupaj zmolimo ali apostolsko ali nicejsko-carigrajsko veroizpoved.

→ Za doma

Sestre in bratje so pozorni na »Božje dotike« (dogodke, kjer lahko prepoznajo delovanje Boga) v času do prihodnjega srečanja bratstva.

ČLOVEKOV DA BOGU

Odnos človek – Bog

Vodilo/Konstitucije – Konstitucije, člen 12

1. Navdihnjeni z zgledom in spisi sv. Frančiška, predvsem pa v moči milosti Svetega Duha naj bratje in sestre vsak dan živijo v veri veliki dar, ki nam ga je dal Kristus: razodetje Očeta. Naj pričajo za to vero pred ljudmi:

- v družinskem življenju;
- pri delu;
- v veselju in trpljenju;
- pri stikih z ljudmi, ker smo vsi bratje in sestre istega Očeta;
- z navzočnostjo in sodelovanjem v družbenem življenju;
- z bratskim odnosom do stvarstva.

2. Z Jezusom, pokornim do smrti, naj skušajo spoznati in izvrševati Očetovo voljo. Naj se zahvaljujejo Bogu za dar svobode in za razodetje zakona ljubezni. Da bi mogli izpolniti Očetovo voljo, naj sprejemajo pomoč, ki jim jo po posredovanju Cerkve nudijo tisti, ki imajo v njej avtoriteto, ter pomoč bratov in sester. Z vedro odločnostjo naj v družbenem življenju tvegajo pogumne izbire.

3. Sestre in bratje naj ljubijo sinovsko srečanje z Bogom in duša njihovega življenja in delovanja naj bosta molitev in premišljevanje. Naj skušajo odkriti navzočnost Očeta v lastnem srcu, v naravi in življenju ljudi, v katerih se udejanja njegov odrešenjski načrt. Premišljevanje te skrivnosti jih bo usposobilo za sodelovanje pri tem načrtu ljubezni.

Sveto pismo – 1 Kor 15,12-17

Če se oznanja, da je bil Kristus obujen od mrtvih, kako morejo nekateri izmed vas govoriti, da ni vstajenja mrtvih? Če ni vstajenja mrtvih, potem tudi Kristus ni bil obujen. Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna tudi vaša vera. Poleg tega bi se tudi pokazalo, da smo lažnive Božje priče, ker smo proti Bogu pričali, češ da je obudil Kristusa, ki ga ni obudil, če je res, da mrtvi ne morejo biti obujeni. Če torej mrtvi ne morejo biti obujeni, tudi Kristus ni bil obujen. Če pa Kristus ni bil obujen, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehah.

Predlagane pesmi

Jezus, verujem
Veruj v Boga
Središče

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Vsak od sester in bratov v bratstvu dobi list papirja in nanj poskuša narisati pot njegove vere - npr. nariše cesto ali črto in ob njej določi etape svojega življenja in vanje napiše/nariše ljudi, ki so v posameznem obdobju bili pomembni za njegovo vero in dogodke, ki so se v povezavi z njo zgodili. Ob koncu lahko risbe v bratstvu ali po posameznih manjših skupinah (odvisno od števila sester/bratov na srečanju) predstavijo. O tem si lahko podelijo tudi spoznanje, kako vera v Boga vpliva na njihova življenja.

→ Oznanilo

Odkritje Boga me ne more pustiti pri miru. Sem pred odločitvijo: ali ostanem do Boga brezbrizen, ali celo odklonilen, ali pa na božjo prisotnost in njegovo ljubezen izrečem svoj "DA". V zgodovini človeštva vidimo, da je človek doživljal blagoslov, če je Bogu rekel svoj "DA". Kadar pa je hotel uveljaviti sebe in zastaviti življenje na lastnih močeh brez Boga, je to bilo v njegovo škodo in nesrečo.

Tudi sodobni človek išče Boga. Saj končno ne more biti drugače. Še vedno velja to, kar je zapisal sv. Avguštin na podlagi svoje izkušnje: »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.« Tako kot vsak človek išče svojega zemeljskega očeta, tudi vsak od nas išče svojega Stvarnika, svojega nebeškega Očeta. Hrepenimo po tem, da bi bili ljubljani in da bi mogli ljubiti. Vsakdo je namreč ustvarjen po Božji podobi (1 Mz 1,27), ki je Ljubezen (1 Jn 4,8). Nihče nikoli ni povsem potešen, vedno želi več. Zakaj? Ker je Bog, ki nas je ustvaril po svoji podobi, neskončen, popoln (Mt 5,48). In prav zato nas ne more povsem zadovoljiti nobena stvar, nobeno vedenje in noben človek. Tudi molitveni obrazci ali obredi ne. Poteši nas lahko le osebno srečanje in vsakdanje osebno življenje z našim Bogom, Očetom in Stvarnikom, in z Jezusom Kristusom, Odrešenikom in Prijateljem. Ta odnos lahko ustvarimo po vsem, kar je in obstaja, kajti vse je dar njegove ljubezni. Še posebno pa po Svetem pismu in zakramentih, ki nam jih daje po svoji Cerkvi, po kateri je svojevrstno navzoč in delujoč v svetu. Njegova največja želja je, da bi ga vsak človek srečal, ga sprejel, zaživel osebni odnos z njim in začel postajati kakor on dar za druge.

Odnos z Bogom je zelo preprost. Podoben je našim medosebnim odnosom. V ta odnos je zajeto prav vse, kar smo, kar imamo, živimo in delamo. Ker je vsezajemajoč, je tudi zelo zahteven. Pogosto težak kot vsak odnos, ki gre v globino, nas preobraža. Pogosto so naši odnosi na začetku prav osrečujoči. Spomnimo se na naša prijateljstva, zaljubljenosti ... Toda če teh odnosov nismo zavzeto ustvarjali, če nismo umirali svoji sebičnosti, so se tudi najgloblji odnosi sčasoma ohladili, uničili ... V nas so pustili grenka razočaranja.

Bog ni zgolj neka energija. Je živa Oseba. Z nami želi navezati pristen in odgovoren odnos. Ne dopusti nam, da bi ga izrabljali. Želi nam pomagati, da bi v odnosu z Njim postali resnično to, kar smo v svoji najgloblji notranjosti. To pa ni preprosto. Pravzaprav želimo navezati globok, zavezujoč odnos, hkrati pa se ga bojimo in vedno

znova zbežimo iz njega. Zakaj? Zdi se, da smo ujeti v strah zase. Ne moremo verjeti, da bomo postali resnično svobodni in povsem zaživelci le v takšnem odnosu, kjer bomo prisiljeni umreti »sebi«. Tako zelo se namreč poenotimo s svojimi sebičnimi željami, da se nam zdi, da bomo nezvesti sebi, če se jim odpovemo. Toda v resnici bomo šele tako prišli do sebe, do svojega resničnega jaza.

Molitev - odnos z Bogom

Ko odkrijemo, da Bog biva, da je osebno bitje, ki nas ljubi, ko ga želimo povabiti v svoje življenje, pride na vrsto tudi to, da se z Njim pogovarjamo. Molitev je pogovor z Bogom, v molitvi postajamo povezani z Bogom. Negovati odnos z Bogom in biti povezan z Njim pomeni moliti. Ni dovolj le na razumski ravni dojemati Boga, potrebno nam je izkustvo. To izkustvo božje prisotnosti in bližine človek dobiva v

molitvi.

Molitev ni nekaj, kar bi nam bilo povsem tuje, vsaj v težkih trenutkih življenja ne. Ob težkih trenutkih ljudje zavestno ali podzavestno kličejo Boga na pomoč. Toda resnično izkustvo Boga bomo doživeli šele takrat, ko se bomo nanj obračali v vseh trenutkih življenja, lepih in težkih.

Kako naj molimo?

Vsak človek najde svoj način molitve, tisti, po katerem bo najlažje vzpostavil odnos z Bogom. Obstaja več načinov molitve:

- Molitev s svojimi besedami. Ob misli na Boga nam bodo besede kar same prihajale na ustnice. Z Bogom se bomo pogovarjali o tem, kaj nam je lepo, kaj nas teži, česa nas je strah. Morda se bomo zahvaljevali, prosili ali pa kesali, pritoževali - kakor bomo pač čutili.

- Molitev po obrazcih. Kadar nimamo svojih besed, nam zelo pomagajo molitve, ki so jih napisali različni duhovni pisatelji in so bile že tolikim kristjanom v pomoč. (Oče naš, Tebe ljubim, Stvarnik moj...)

- Molitev s Svetim pismom. Naše prebiranje Svetega pisma lahko postane molitev. Prebrano besedo premišljujemo in se sprašujemo kaj nam Bog po njej govori.

Pri molitvi so nujno potrebne tudi drže telesa: umiritev telesa, sklenjene roke, stoja, klečanje, ustvarjanje tišine.

Molimo lahko vsak zase - osebna molitev. Molimo skupaj v družini ali v cerkvi - občestvena molitev. Človek potrebuje osebno in občestveno molitev.

Vrste molitev

Zahvalna: Bogu se zahvaljujemo za majhne (za vsakdanje dobrote, ki nam jih podarja po ljudeh, po naravi ...) in velike stvari (za življenje, zdravje, srečo ... dobrine, za katere

se večkrat zahvaljujemo, ker ni samo po sebi umevno, da jih imamo). Na besedo hvala večkrat pozabljamo tudi v medčloveških odnosih. Zahvalna molitev nas spomni na zahvalo sočloveku in Bogu.

Slavilna: Boga preprosto slavimo, ker je, ker vodi naš svet, našo zgodovino, ker je prisoten v mojem življenju, ker se mi razodeva, ker me ljubi.

Prosilna: Smo nepopolni, nismo vsemogočni, ne zmoremo vsega sami, potrebujemo pomoč soljudi in Boga. V prosilni molitvi se obračamo na Boga po pomoč, ker se zavedamo da ne zmoremo vsega sami. Zavedamo se tudi, da nam bo z Božjo pomočjo šlo lažje. Prosimo zase in prosimo tudi za druge. Kristjani naslavljamo prošnje na Boga tudi za celo krščansko skupnost, za ves svet.

Kesanje: Molitev kesanja je potrebna takrat, ko čutimo, da ne delamo prav, da bi morali kaj spremeniti, da smo žalili sebe, bližnje in Boga. Ko vidimo, da se drugi okrog nas oddaljujejo od dobrega in od Boga, lahko prosimo odpuščanja tudi za druge.

Za vse molitve velja, da so vredne toliko, kolikor ljubezni vanje vložimo. Preko molitve postajamo bližji z Bogom. Bližina Boga nas dela njemu podobne. Najbolj dobrodošla sprememba v našem vsakdanjem življenju, če bomo živeli v povezanosti z Bogom, bo notranji mir. Z redno molitvijo nam bo uspelo dosehati in ohranjati ta notranji mir.

→ *Delo po skupinah*

Sestre in bratje med seboj izmenjajo izkušnjo molitve.

→ *Molitev*

Ob zaključku dobijo sestre in bratje spodnjo molitev (Molitvenik bratov in sester OFS, stran 40). V tišini jo sami preberejo in najdejo vzklík, ki jih najbolj nagovori. Nato voditelj začne prebirati molitev in vsak se mu pridruži od tistega vzklíka, ki ga je nagovoril in moli z njim skupaj do konca molitve.

Ti si svet, Gospod Bog,
Ti edini, ki delaš čudeže.

Ti si močan.

Ti si velik.

Ti si najvišji.

Ti si vsemogočni kralj,

ti, sveti Oče,

kralj nebes in zemlje.

Ti si trojstven in eden,

Gospod, Bog bogov.

Ti sam si dobrota,

vsa dobrota,

najvišja dobrota,

Gospod Bog, živi in resnični.

Ti si ljubezen, nesebična ljubezen.

Ti si modrost.

Ti si ponižnost.
Ti si potrpežljivost.
Ti si lepota.
Ti si blagost.
Ti si varnost.
Ti si spokojnost.
Ti si veselje.
Ti si naše upanje in radost.
Ti si pravičnost.
Ti si zmernost.
Ti si vse naše bogastvo
do zadostnosti.
Ti si lepota.
Ti si krotkost.
Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj.
Ti si pogumnost.
Ti si osvežitev.
Ti si naše upanje.
Ti si naša vera.
Ti si naša ljubezen.
Ti si vsa naša sladkost.
Ti si naše večno življenje,
veliki in čudoviti Gospod,
vsemogočni Bog,
usmiljeni Odrešenik! - Amen.

→ Za doma

Do prihodnjega srečanja so sestre in bratje povabljeni, da se ustavljajo ob zgornji Frančiškovi molitvi in poskušajo najti vzklik, ki jim najbolj ustreza (lahko dodajo tudi svojega).

FRANČIŠKOV POGLED NA ČLOVEKA

Odnos do samega sebe

Vodilo/Konstitucije – Konstitucije, člen 13 a

Kakor gleda Oče v vsakem človeku svojega Sina, Prvorojenca med mnogimi brati, tako naj Frančiškovi bratje in sestre v svetu sprejemajo vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo.

Sveto pismo – Mt 20,26-28 in Jn 13,34-35

» ... kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik, tako kot tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mt 20,26-28)

Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.« (Jn 13,34-35)

Predlagane pesmi

Kakor sem jaz ljubil vas

Če letal bi

Ko čutiš to

Dodatna literatura

Misli sv. Frančiška Asiškega

»Blagor služabniku, ki se nima za boljšega, kadar ga ljudje poveljujejo in povišujejo, kakor pa tedaj, kadar ga imajo za ničvrednega ter ga omalovažujejo in prezirajo. Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom in nič več.«

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Postavite se v krogu (lahko sedite). Nato vodja igre razloži pravila: »To je takšna igra z imeni. Brez skrbi, za tiste, ki niste dobri z imeni. Danes smo mi sami središče teme, zato je edino ime, ki ga morate znati, svoje. Tako lahko zdaj še malo zvadite, kako vam je ime. 😊« Vsak bo moral svoje ime čim hitreje povedat, ko pride na vrsto. Vodja določi smer, v kateri bo igra potekala (npr. v smeri urinega kazalca). Nato vzame štoparico in razloži, da ko on prvi pove ime, je takoj naslednji na vrsti, in potem tretji in četrti, dokler se ne zaključi krog. Vodja začne štopati, ko pove svoje ime in neha štopati, ko zadnji pove svoje ime. Tako poskusijo nekajkrat iti skozi krog (3-krat, 4-krat). Načeloma gre vedno hitreje, ker se člani privadijo na igro. Po vsakem krogu vodja pove čas, ki so ga potrebovali in čestita, če so postavili nov rekord 😊.

Potem vodja reče: »Zdaj, ko že znamo, pa si naj vsak zamisli in izbere eno svojo pozitivno lastnost.« Nato spet grejo en ali dva kroga s štopanjem, s tem da tokrat namesto svojega imena povejo svojo pozitivno lastnost. Zatem lahko še zamenjajo smer in spet merijo ali je hitreje kot v drugo. Na koncu pa vodja razloži, da je edini način, da res vemo, v katero smer smo hitrejši, da gremo v obe naenkrat. Tako poskusijo še to (tu ni treba štopati). In v eno smer bo hitreje prišlo do konca. Tako vodja samo še reče: »Naj dvigne roko, kdor je v zmagovalni ekipi!« Seveda bodo vsi dvignili roke. 😊😊😊

Za boljši občutek, kako bi to naj zgledalo, si lahko ogledate ta video (sicer je v angleščini in oni v krogu govorijo samo imena): <https://www.youtube.com/watch?v=w-HQDMHJLHg>

→ Uvodna dejavnost 2

Po tej igri se lahko na kratko predstavi, o čem se bomo pogovarjali danes. Nato naj nekdo razdeli listke (ni treba, da so večji kot A5). Na prvi strani naj odgovorijo na vprašanje: Kakšen je moj odnos do samega sebe in kaj mi pomeni? Na drugi strani pa na vprašanje - Kaj mi pomeni ljubezen do samega sebe? Damo nekaj minut, da vsak napiše, kar si misli, nato lahko, kdor želi, prebere, kar je napisal in se lahko razvije kratka debata.

→ Oznanilo

Kaj pravi Sveto pismo o ljubezni do samega sebe?

Sveto pismo pokaže, da je prav in celo potrebno, da imamo do razumne mere radi sami sebe. Takšna ljubezen zajema to, da skrbimo zase, se spoštujemo in imamo občutek lastne vrednosti. (Mt 10:31) Sveto pismo ne povečuje sebičnosti, daje pa ljubezni do sebe mesto, ki ji pripada.

Preden se spustimo dalje v to, pa odgovorimo na pomembno vprašanje. Ljubezen do koga bi nam morala biti na prvem mestu? Ljubezen do Boga bi morala biti v našem srcu na prvem mestu. Glede na Sveto pismo je največja zapoved »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem svojim srcem«. (Mr 12,28–30, 5 Mz 6,5).

Jezus je rekel: »Da bi svet spoznal, da ljubim Očeta, delam tako, kakor mi je Oče zapovedal« (Jn 14,31). Iz tega spoznamo, da je tudi Jezusu ljubezen do Boga bila na prvem mestu in da se je ves posvetil temu, da opravlja njegovo delo.

Ljubezen do koga pa je na drugem mestu?

Druga največja zapoved je: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mr 12,31; 3 Mz 19,18) Ko površinsko pogledamo to zapoved, takoj pomislimo samo na prvi del: »Ljubi svojega bližnjega.« Navsezadnje nam je tudi tukaj Jezus zgled. On je svojo ljubezen do bližnjega pokazal tako, da je skrbel za potrebe drugih in za ljudi celo žrtvoval svoje življenje.

Kje pa smo potem mi? Kje je ljubezen do nas samih? Včasih se lahko vprašamo, koliko smo usmiljeni do samega sebe ... koliko se imamo radi. Vsakemu se zgodi, da kdaj ni usmiljen do samega sebe, se krivi in mogoče celo sovraži zaradi svojih lastnosti ali dejanj. Stopnja usmiljenja, ki si jo podarim, vedno vpliva na usmiljenje, ki ga dajem drugim, pa če se tega zavedam ali ne. To je pomembna resnica, ki jo pogosto spregledamo. V Svetem pismu nikjer ne piše izrecno, da moramo ljubiti sami sebe, vendar pa moramo malo bližje pogledati zapoved »Ljubi svojega bližnjega kakor

samega sebe«. Ta drugi del »kot samega sebe« nam v bistvu pove, da moramo ljubiti sebe, da bi v celoti lahko ljubili bližnjega. Če hočemo biti usmiljeni do drugih, moramo biti usmiljeni do sebe.

Pokaže nam, da je normalno in koristno ljubiti in spoštovati samega sebe. Seveda ne govorimo o pretiravanju, ker potem pridemo v drugo skrajnost, kar je egoizem in samopoveličevanje, ampak do razumne mere.

Prav tako je tudi Jezus do sebe pokazal razumno mero ljubezni tako, da si je vzel čas, da je počival, jedel in užival v družbi svojih sledilcev in tistih, ki jih je zanimalo to, kar je učil. Naša ljubezen do samega sebe se vtika v naša dejanja in vpliva na naše odnose na podzavestne in zavestne načine. Če ne maram in ne bom sprejel svoje tišje in bolj odsevne narave, potem mi bo težko popolnoma enako prevzeti v drugem. Kako lahko ljubim drugega, če se odločim sovražiti to, kar je v meni? In če naredim napako in je ne izpustim, potem lahko moja grenkoba vpliva na to, kar počnem za druge.

Bog želi, da smo prijazni do sebe. Želi si, da bi premagali samokritične misli in pustili zamere. Hrepeni po tem, da bi si odpustili in verjeli v darove, ki nam jih je dal.

Kaj pa pravi sv. Frančišek Asiški? Kakšen je njegov pogled na človeka? Kakšen je bil njegov odnos do sebe?

Na začetku, torej v mladosti je seveda bil žurer, želel postati vitez in je zelo povelečeval sebe. Prav tako ni imel tako dobrega odnosa do Boga in do drugih. Po njegovem spreobrnjenju pa je šel iz ene skrajnosti v drugo.

Nenadoma je imel gromozanski odnos do Boga, do drugih ljudi in do vsega stvarstva. Odnos do sebe pa je zelo zanemaril. Do sebe samega je dejansko bil zelo grob. Zelo se je postil, bil je zelo asketski in se celo zaničeval ter ves čas dajal prednost drugim.

Ob koncu življenja pa je spet spoznal, da to ni v redu in v njegovem življenjepisu piše, kako se opravičuje svojemu bratu oslu, ker ga je tako ostro gonil. Brat osel je prispodoba za svoje telo.

Torej, ali je ljubezen do samega sebe pomembnejša od ljubezni do drugih?

Ne, ker smo bili ustvarjeni po Božji podobi –glavna Božja lastnost pa je nesebična ljubezen. To pomeni, da smo bili narejeni, da kažemo ljubezen do drugih. Ljubezen do sebe ima svoje mesto, toda najsrečnejši smo, ko bolj kot vse drugo ljubimo Boga in ko se osredotočamo na to, da delamo drugim dobro. Tako kot je to počel sveti Frančišek in kot pravi Sveto pismo: »Dajati osrečuje bolj kakor prejemati.« (Apd 20, 35)

Kadarkoli se borimo, da ljubimo sebe, je Bog vedno tam, da nas sprejme v rane. On je Oče, ki hoče, da dobroto vidimo v sebi in jo objemamo. V 1 Jn 4,10–11 piše: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravno daritev za naše grehe. Ljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj.« Tu se začne pot usmiljenja in služenja! Da lahko ljubimo sebe vedno bolj popolno, da bomo lahko vedno bolj ljubili druge, se moramo nenehno srečevati s Kristusom in se držati njegove intimne ljubezni. Potem se bodo naša srca vžgala, ker nam razodeva, kdo smo in nam pokaže kako ljubiti: "Kakor me je ljubil Oče, tako sem tudi jaz ljubil tebe" (Jn 15,9). Kristus nas oživi s samozavedanjem in lastno vrednostjo, da lahko gremo ven in drugim damo usmiljenje in ljubezen, po kateri smo bili ljubljeni.

→ Delo po skupinah

Sestre in bratje se ustavijo v manjših skupinah ob vprašanjih: Kaj pa sprejemanje? Kaj to sploh pomeni, sprejeti se?

Kaj nas drži nazaj, da nismo z največjo lahkotnostjo pristni in damo svetu sebe brez občutka majhnosti?

→ Molitev

Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.» (Jn 13,34-35)

Jezus je pokazal, kako uravnovesiti ljubezen do Boga, ljubezen do bližnjega in ljubezen do sebe, ter svojim učencem naročil, naj ga v tem posnemajo. Tako naj si tudi mi prizadevamo biti usmiljeni do sebe, da bomo lahko usmiljeni do vseh, in zato prosimo Jezusa: "Gospod, pomagaj mi, da ljubim sebe, kolikor me ti ljubiš."

Skupaj zmolimo molitev Gospod, naredi me za orodje tvojega miru (Molitvenik bratov in sester OFS, stran 43)

Gospod, naredi me za orodje svojega miru,

da bom tja, kjer je sovraštvo, prinašal ljubezen;

kjer vlada krivica, duha odpuščanja;

kjer vlada nesloga, slogo;

kjer vladajo zmote, resnico;

kjer je dvom, zaupanje;

kjer je obup, upanje;

kjer je tema, svetlobo;

kjer je žalost, veselje.

Gospod, naj si manj prizadevam,

da bi bil potolažen, kot da tolažim;

da bi me razumeli, kot da razumem;

da bi me ljubili, kot da ljubim.

Kajti

ko dajemo, prejemo;

ko odpuščamo, nam je odpuščeno;

in ko umiramo, dosežemo prerojenje;

s smrtjo se rodimo za večno življenje

v Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

→ Za doma

Sestre in bratje so povabljeni, da doma razmišljajo o naslednjih vprašanjih:

Česa se še vedno oklepam, obstaja kaj, česar si še nismo čisto odpustili.

Kaj vse na sebi cenite? Za katere talente ste najbolj hvaležni?

PRI NAS DOMA

Odnosi v družini

Vodilo/Konstitucije:

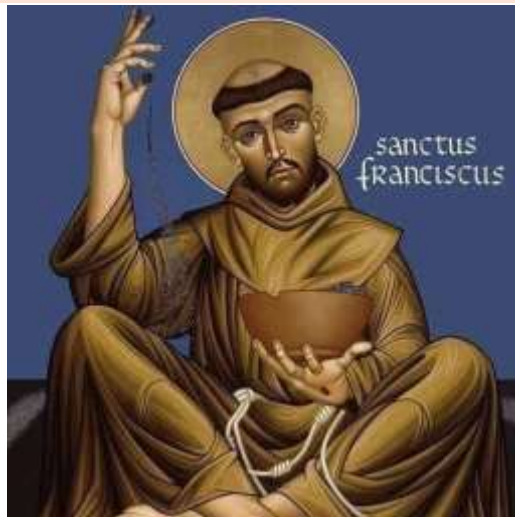
Vodilo, člen 17: V svojih družinah naj živijo v Frančiškovem duhu miru, zvestobe in spoštovanja življenja. Prizadevajo naj si, da bodo znamenje v Kristusu že obnovljenega sveta. Posebno poročeni, ki živijo iz milosti zakona, naj v svetu pričajo o Kristusovi ljubezni do njegove Cerkve. S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, naj skupaj s svojimi otroki veselo potujejo na svoji človeški in duhovni poti.

Konstitucije, člen 15/2: Bratje in sestre OFS, ki morajo z delom in materialnimi dobrinami skrbeti za družine in služiti družbi, živijo evangeljsko uboštvo na poseben način. Da bi ga razumeli in sprejeli, je potreben velik osebni napor in spodbuda bratstva v molitvi in pogovoru, skupna prenova življenja, poslušnost za smernice Cerkve in za potrebe družbe.

Konstitucije, člen 17/4: Sodelovanje pri službi posvečevanja, ki jo Cerkev opravlja s pomočjo bogoslužja, molitve, z deli spokornosti in ljubezni do bližnjega, naj sestre in bratje vršijo predvsem v svojih družinah, nato v bratstvih in končno s svojo dejavno navzočnostjo v krajevni Cerkvi in družbi.

Konstitucije, člen 23/1 in 3: Frančiškovi bratje in sestre v svetu so poklicani, da bi bili nosilci miru v svojih družinah in v družbi ... Zaradi miru v družini naj sestre in bratje v primernem času napišejo oporoko glede svojega premoženja.

Konstitucije, člen 24/1: Bratje in sestre OFS naj imajo svojo družino za prvenstveno okolje, v katerem živijo krščansko življenje in poklic 66 CS 78. Vod 19 Vod 17 49 v OFS. V družini naj najdejo čas za molitev, Božjo besedo in krščansko katehezo. Prizadevajo naj si za spoštovanje vsakega življenja od spočetja in v vseh okoliščinah do smrti. Zakonci naj najdejo v Vodilu OFS trdno pomoč na njihovi poti krščanskega življenja, v zavesti, da je v zakramentu sv. zakona njihova ljubezen deležna ljubezni, ki jo ima Kristus do svoje Cerkve. Ljubezen zakoncev in potrditev vrednote zvestobe sta globoko pričevanje za lastno družino, Cerkev in svet. (K 23/1)

Sveto pismo:

1 Mz 2,24

Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.

Sir 24, 32-34

Še se bom trudil, da bo vzgoja sijala kakor zarja, tja v daljne kraje jo bom oznanil.
Še bom točil nauk kakor prerokovanje in ga zapustil poznejšim rodovom.
Glejte, da se nisem trudil le zase, marveč za vse, ki ga iščejo.

Predlagane pesmi:

Sem jaz, sem jaz, sem jaz gradim družinico ...
Jezus se ob morju ustavi ...

Dodatna literatura

Rita Vicidomini: Razlaga Vodila Frančiškovega svetnega reda. – Ljubljana, s. a.
Orodja miru. – Ljubljana, 2005
p. Janez Šamperl: Naj vas pouči Kristus. – Ptujška Gora, 2005

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Vsak izmed prisotnih sester in bratov kratko predstavi družino, iz katere izhaja (ali to, ki jo sedaj gradi) in pove eno stvar, ki je vplivala na njegovo življenje.

→ Oznanilo

Družina je okolje, v katerem živi (ali je živela) večina bratov in sester OFS. Zato se bomo osredotočili na odnose v družini s treh vidikov družinskega življenja, ki jih poudarja Vodilo:

- mir,
- zvestoba in
- spoštovanje življenja.

Razumljivo je, da je v družini brata ali sestre OFS prva skrb vzgoja za mir. Frančiškov brat/sestra mora živeti v Frančiškovem duhu miru, za ta mir mora vzgajati samega sebe in tudi svoje otroke. Frančiškov pozdrav : "Gospod naj ti da mir!" dovolj jasno pove, kaj je bilo za Frančiška temeljno poslanstvo. V Oporoki zatrjuje, da mu je Najvišji sam razodel ta poseben pozdrav. "Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: 'Gospod naj ti da mir'"(FOp23). Shalom" - mir med ljudmi in deželami, mir med različnimi kulturami in religijami, mir, ki omogoča dostojno in varno bivanje, potrebno hrano in obleko, spoštovanje in dostojanstvo osebe, harmonijo z vsem stvarstvom, srečo v srcu. Nihče ne misli, da bi to bil mir, ob katerem bi otroci samo mirno sedeli in zgolj ubogali svoje starše, ampak mir, ki prinaša veselje Božjega otroštva, razigranost, odprtost, veselje, pa tudi notranjo trdnost ...

V družini so pomembni odnosi, ki vzgajajo vse člane tako, da se bližajo idealu miru. Kakšen pa je ta ideal? Če pogledamo v najpomembnejši vir, iz katerega je črpal tudi naš oče Frančišek, Božjo besedo, kaj hitro opazimo tri mesta, ki na nek način govorijo o miru v družini:

1. Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši (Jn 14,27). In na videz popolnoma nasprotno:

2. Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem mir na zemljo; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč (Mt 10,34). In še misel iz Lukovega evangelija, ki omenja moža, ženo, otroke in starše:

3. Če kdo pride k meni in ne zavrača svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec (Lk 14, 25-33).

V prvi vrstici najprej začutimo veselje ob oznanilu miru. Nato opozorilo, da to ni mir, ki ga daje svet, da to ni sladko udobje, ki ga ceni svet. Vendar, Jezus nas tolaži, da naj se zaradi tega ne prestrašimo, ker je on premagal svet. V drugem odlomku se zgrozimo: kaj govori ta Jezus, saj v nadaljevanju pravi, da je prišel zato, da »ločim človeka od njegovega očeta, hčer od njen matere, snaho od njene tašče; in človekovi sovražniki bodo njegovi domači. (Mt 10,35-36)

Drža, ki jo sporoča ta evangeljski odlomek, je morda ena tistih, zaradi katerih je bil Jezus križan. Kdo ga more razumeti? Pred nas postavlja skoraj noro izbiro: BOG ALI STARŠI. Kateri otrok si ne želi ljubezni svojih staršev? Kdo bi rad izbiral med starši in nekom drugim? Kako naj razumemo izbiro med Bogom in starši kot pozitivno? K čemu nas Jezus vabi? Mogoče se ustavimo ob tem, ko zase pravi, da je pot, resnica in življenje. Izbira med domom in Jezusom ni v zavrnitvi staršev, ampak v preseganju doma, v iskanju polnega življenja, ki je samo v Jezusu. Enako vsebino začutimo v tretjem odlomku.

Torej ne mir za vsako ceno, ampak tisti mir, ki ga prinaša odprtost za resnico in pravico. Mir, ki je posledica medsebojne iskrenosti, sodelovanja, pogovorov, v skupnem zrenju v Jezusovo besedo ...

Začetek družine je zakrament svetega zakona med možem in ženo, očetom in materjo. Zgled njunega odnosa je bistven za gradnjo vseh odnosov v družini. Zvestoba med njima ima »v Vodilu OFS trdno pomoč na njuni poti krščanskega življenja, v zavesti, da je v zakramentu svetega zakona njuna ljubezen deležna ljubezni, ki jo ima Kristus do svoje Cerkve. Ljubezen zakoncev in potrditev vrednote zvestobe sta globoko pričevanje za lastno družino, Cerkev in svet.« Temelj za to misel so besede svetega Pavla, ki govori o novem življenju v Kristusu in pravi, da smo vsi kristjani poklicani k ljubezni drug do drugega. Ljubiti se moramo tako, kot nas je ljubil Kristus, torej, da se »podrejamo drug drugemu« /Ef 5,21), kar pomeni, da služimo drug drugemu. Tukaj sveti Pavel vpelje primerjavo me parom mož-žena in Kristus-Cerkev. To primerjavo je treba razumeti v duhovnem smislu, ki je zelo povzdignjen in revolucionaren, obenem pa preprost in na dosegu vsakega moškega in ženske, ki zaupata v Božjo milost. Mož mora ljubiti svojo ženo, kot je Kristus »vzljudil Cerkev in dal zanjo sam sebe« (Ef 5,25). Zato naj vsak med vami tako ljubi svojo ženo kakor sebe, žena pa naj spoštuje moža (Ef 5, 33).

Učinek tega radikalnega odnosa je neizmeren že v družini in posledično v vsej krščanski skupnosti. Tak odnos priča o pogumu vere v lepoto Božjega stvariteljskega dejanja in spodbuja zakonca k preseganju samih sebe in njunih slabosti. Pomembna je pogumna zvestoba med zakoncema, v milosti njunega zakramenta, saj je potreben pogum za ljubezen, ki ni preračunljiva, ki se daruje. Pomembna je vsakodnevna pot

vere, ljubezni in upanja, z vsem veseljem in težavami, ki jih prinašajo zakonski in družinski odnosi. Pot je načrtana za vse čase – to je pot ljubezni. Kristus nenehno skrbi za Cerkev: vedno jo ljubi in jo varuje kot samega sebe. Kristus z njenega človeškega obraza nenehno odstranjuje madeže in gube vseh vrst. Tako tudi zakonca skrbita drug za drugega in odstranjujeta slabosti in grehe, predvsem pa si jih odpuščata. To je res velika skrivnost. Moški in ženske, ki so dovolj pogumni, da nosijo ta zaklad v »lončenih posodah« svoje človeškosti, so bistveni vir za Cerkev in svet. Tako pravi papež Frančišek. So tudi blagoslov za OFS in svetlo upanje.

Iz ljubečega odnosa med zakoncema zraste družina. Zanimiv je člen v Generalnih konstitucijah, ki pravi, da naj starši "S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, skupaj s svojimi otroki **veselo** potujejo na svoji človeški in duhovni poti.« Predvsem zbuja pozornost pridevnik veselo, ki je na to mesto postavljen s posebnim namenom. Če je namreč v družini preprostost in iskrenost, je posledica tega tudi veselje. Pomemben je tudi del »pozorni na poklic vsakogar«. Če razširimo razumevanje tega, kako moramo biti pozorni na poklic vsakogar, se kaj hitro spomnimo na misel, da morajo starši **ustvarjati prostor za snovanje in ustvarjalnost**, kot pravi šesto izmed desetih zapovedi za mir v duhu Assisija. Ustvariti prostor ne pomeni samo dejansko omogočiti otrokom, da ima vsak svojo sobo ali še celo televizor. Še daleč ne! Pomeni, da smo pozorni na njihove darove, talente, da jih upoštevamo. Naloga staršev je celostna, morajo skrbeti za telesni, duhovni in duševni razvoj svojih otrok.

Družina člana OFS je lakmusov papir njegove verodostojnosti. Najprej glede spoštovanja življenja od spočetja do naravne smrti, kot pravi 24. člen GK. Življenje je Božji dar in če si ga ne moremo podariti sami (lahko ga samo posredujemo), ga tudi vzeti nimamo pravice. Vendar je to področje širše kot le spoštovanje življenja z medicinskega vidika. Sem spada tudi spoštovanje vsake osebe v njegovi enkratnosti; v smislu, da vsakega sprejmemo takega kot je, v vsej njegovi resničnosti in mu pomagamo, da raste. Družina, ki živi v duhu miru, ki zvesto izpolnjuje dolžnosti, ki spoštuje življenje, je zakrament, znamenje obnovljenega sveta in prisotnosti Kristusa ter njegove daritve na križu.

In še povsem praktičen nasvet: zaradi miru naj v pravem času napišejo oporoko. Vsi vemo, da je dediščina velikokrat vir nesporazumov med brati in sestrami. Zato ta čisto konkreten nasvet, da jih preprečimo.

→ *Delo po skupinah*

Sestre in bratje so povabljeni, da si izmenjajo mnenja ob pripravljenem gradivu.

→ *Molitev*

Molitev za družine

Sveti Troedini Bog, ti si ljubezen.

Milostno se ozri na družine, da bodo uresničevale tvoj načrt.

Staršem in starim staršem vlij moči, da bodo sprejemali odgovornost in z zgledom mladi rod opogumljali za zakonsko in družinsko življenje

Ozdravi boleče spomine v razbitih in neurejenih družinah.

Naj v bolnih, starejših in invalidnih osebah prepoznamo tvoj obraz.

Opogumi pare, ki še ne zmorejo zgraditi varnega odnosa in se odločiti za poroko, da to storijo.

Izročamo ti mlade, ki iščejo življenjskega sopotnika, ter zakonce, ki ne morejo sprejeti življenja.

Izročimo naše družine tudi varstvu Marije, Jožefa in drugih zavetnikov.

Sprejmi naše prošnje in jih usliši po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

→ *Za doma*

Sestre in bratje so povabljeni, da:

- se v času do naslednjega srečanja vsak dan v molitvi spomnijo svojih domačih;
- se ob priliki svojim domačim iskreno opravičijo za vse, česar niso storili za skupno dobro;
- svojim domačim povedo, o čem so se pogovarjali na srečanju OFS in jih vprašajo, kaj se jim zdi pomembno za gradnjo boljših medsebojnih odnosov;
- če živijo sami, poskušajo družini, ki je v stiski, pomagati konkretno, z darom ali z molitvijo.

GOSPOD, DAL SI MI BRATE

Odnosi v bratstvu

Vodilo/Konstitucije: *(naj se preberejo samo nekateri člani)*

Vodilo, člen 2: (OFS) ... se oblikuje kot organska zveza vseh katoliških bratstev, ki so razširjena po vsem svetu in odprta vsem skupinam vernikov.

Vodilo, člen 5: Frančiškovi bratje in sestre v svetu naj torej iščejo živo in dejavno Kristusovo osebo v bratih in sestrah ...

Vodilo, člen 13, 2. odst.: Duh bratstva naj jih razveseljuje in jih naredi pripravljene, da se bodo izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi.

Vodilo, člen 14: Z vsemi ljudmi dobre volje so poklicani graditi bolj bratski in evangeljski svet ...

Vodilo, člen 22: Krajevno bratstvo mora biti kanonično ustanovljeno. Tako postane osnovna celica celotnega reda in znamenje vidne Cerkve, ki je občestvo ljubezni. Krajevno bratstvo mora biti prednostno območje, kjer se razvija čut za Cerkev in duhovne poklice Frančiškovih bratov in sester ter spodbuja apostolsko življenje svojih članov.

Vodilo, člen 24: Za pospeševanje občestva med člani naj svet poskrbi za redne sestanke in pogosta srečanja, tudi z drugimi frančiškovskimi skupinami, posebno z mladinskimi. Pri tem naj uporablja najbolj primerna sredstva za rast v frančiškovskem duhu in cerkvenem življenju, ko vsakogar spodbuja za življenje v bratstvu. Tako občestvo naj se nadaljuje tudi z rajnimi brati in sestrami, ko darujemo molitve za njihove duše.

Vodilo, člen 25: Za stroške, ki so potrebni za življenje bratstva in za stroške pri bogoslužju, apostolatu in dobrotelosti, naj vsi bratje in sestre prispevajo po svojih možnostih. Krajevna bratstva naj poskrbijo za kritje stroškov višje ravni.

Konstitucije, člen 3, 3. odst.: Poklicanost v OFS je poklic živeti evangelij v bratski skupnosti. V ta namen se člani OFS združujejo v cerkvenih občestvih, ki se imenujejo bratstva.

Konstitucije, člen 14, 2. odst.: ...naj bo evharistija središče bratskega življenja. Bratje in sestre na je, čim pogosteje je mogoče, udeležujejo svete maše.

Konstitucije, člen 17, 2. odst.: 2. V bratstvih naj pospešujejo pripravlanje sester in bratov za širjenje evangeljskega sporočila »v skupnih svetnih zadevah« in za sodelovanje pri katehezah znotraj cerkvenih skupin.

Konstitucije, člen 26, 2. odst.: V bratstvu naj bratje in sestre pospešujejo medsebojno razumevanje in naj skrbijo, da bo vzdušje na srečanjih prijetno in polno veselja. Med seboj naj se spodbujajo k dobremu.

Konstitucije, člen 27, 2. odst.: Bratje in sestre OFS naj se trudijo, da bodo v svojem okolju, predvsem pa v bratstvu, ustvarili ozračje vere in upanja, da bodo na »sestro smrt« gledali kot na prehod k Očetu in bi se vsi mogli nanj pripraviti z vedrino in umirjenostjo.

Konstitucije, člen 30: 1. Bratje in sestre so soodgovorni za življenje bratstva, ki mu pripadajo, in za OFS kot organsko celoto vseh bratstev po svetu.

2. Čut soodgovornosti bratov in sester zahteva osebno navzočnost, pričevanje, molitev, dejavno sodelovanje v skladu z zmožnostmi posameznika in morebitne naloge pri animaciji bratstva.

3. V družinskem duhu naj vsak brat ali sestra prispevata po svojih zmožnostih v blagajno bratstva, da bi tako zbirali sredstva, ki so potrebna za življenje bratstva in za njegove dejavnosti pri bogoslužju, apostolatu in dobroteljnosti. Bratstva naj prispevajo denarno pomoč in druge prispevke za podporo dejavnosti in delovanje bratstev na višji ravni.

Konstitucije, člen 32: 1. Predsedniki in svétniki naj živijo in pospešujejo duha in resničnost občestva med brati in sestrami, med različnimi bratstvi ter med njimi in vso Frančiškovo družino. Mir in sprava v življenju bratstva naj jim bosta pri srcu pred vsemi drugimi stvarmi.

2. Vodstvena služba predstojnikov in svétnikov je začasna. Bratje in sestre naj se izogibajo vsakega častihlepja, pokažejo naj ljubezen do bratstva v duhu služenja in naj radi sprejmejo ali zapustijo katerokoli dolžnost.

Konstitucije, člen 53: 1. Bratstvo mora dajati svojim članom priložnost, da se srečujejo, sodelujejo na sestankih in se v čim večjem številu, v skladu s krajevnimi razmerami, dejavno udeležujejo srečanj.

2. Bratstvo se občasno sestaja tudi kot cerkveno občestvo, da obhaja evharistijo v ozračju, ki krepi bratsko povezanost in označuje identiteto Frančiškove družine. Kjer ni mogoče obhajati svete maše samo za bratstvo, naj se le-to udeleži bogoslužja širše cerkvene skupnosti.

3. Vključenost v krajevno bratstvo in udeležba v življenju bratstva sta bistvena pogoja za pripadnost OFS. Po navodilih narodnega statuta je treba sprejeti primerne pobude, da ostanejo z bratstvom povezani tisti bratje in sestre, ki se zaradi opravičenih razlogov – zaradi zdravja, družine, dela ali razdalje – ne morejo dejavno udeleževati skupnega življenja.

4. Bratstvo se s hvaležnostjo spominja umrlih bratov in sester in nadaljuje občestvo z njimi v molitvi in sveti evharistiji. 5. Narodni statuti morejo predvideti posebne oblike pripadnosti bratstvu za tiste, ki ne pripadajo OFS, pa želijo z njim deliti življenje in delovanje.

Sveto pismo: Življenje prvih vernikov, Apd 2,42-47

Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah. Vse pa je v duši navdajal strah, zakaj po apostolih se je dogajalo veliko čudežev in znamenj. Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno: prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval. Dan za dnem

so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veselim in preprostim srcem. Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal te, ki so našli odrešenje.

Predlagane pesmi:

Naš najboljši brat je Jezus

Dodatna literatura

Rita Vicidomini: Razlaga Vodila Frančiškovega svetnega reda. – Ljubljana, s. a.
p. Janez Šamperl: Naj vas pouči Kristus. – Ptujška Gora, 2005

Potek kateheze:

→ Uvodna dejavnost

Imena vseh sester in bratov KB, napisana na listke, damo v posodo in nato vsak izvleče enega (oziroma več, če ni vseh sester in bratov na srečanju). Temu je potem do prihodnjega srečanja skriti prijatelj, kar pomeni, da zanj moli in se ga spomni še na kak drugačen način (mu pošlje kartico, ga pokliče, obišče ...). Na naslednjem srečanju se skriti prijatelji razkrijejo in skromno izvirno obdarijo.

→ Oznaniilo

Če je za brate in sestre OFS prva in najpomembnejša naloga izpolnjevati evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa po zgledu svetega Frančiška, je naslednja, ki je takoj za njo, da iščejo živo in dejavno Kristusovo osebo v bratih in sestrah, torej v bratstvu. Nekoč je v skavtski skupini duhovni voditelj dejal: »Vrednost skupine se meri po zadovoljstvu najšibkejšega.« To je zelo res in zelo pomembno. Vrednost neke skupnosti ali bratstva je vredno toliko, kakor se v njej počuti najbolj ranljivi, najrevnejši, najšibkejši. Če ta člen zdrži, potem je skupina dobra.

Temeljna značilnost OFS je **bratsko življenje**. Osnovna celica Frančiškovega svetnega reda so krajevna bratstva.

Odnose med brati in sestrami v KB lahko postavimo na tri temelje: najprej smo med seboj ljudje, nato verujoči in nazadnje kot tisti, ki imajo skupno zelo pomembno lastnost: nagovarja nas sveti Frančišek. Ne moremo brez njega. Njegova živa vera, ljubezen do vseh ustvarjenih bitij in reči nas je prevzela in nas še vedno nagovarja.

Član KB OFS lahko postane vsak, ki je star vsaj 18 let, izpoveduje katoliško vero, živi v občestvu s Cerkvijo, živi pošteno moralno življenje in kaže jasna znamenja poklica. Vsi člani bratstva pa naj ga prijazno sprejmejo in mu izkazujejo bratsko ljubezen, ki naj bo prisotna tudi med vsemi v bratstvu.

Vodilo svetuje, naj bo evharistija središče bratskega življenja. Potem KB OFS ne bo krožek ali debatna skupina, ampak res bratstvo. Kot pravi p. Janez Šamperl v knjižici Naj vas pouči Kristus: brez Svetega Duha je OFS le navadna organizacija, s Svetim Duhom pa so bratje in sestre tisti, ki nosijo bremena drug drugega. Bratski odnosi so predvsem dobronamerni. Vselimo se uspehov drugega in ga spodbujamo, če mu je

težko. Zavedati se moramo, da je pomemben prav vsak član. Če ga ni na srečanje, nekaj manjka, on/ona manjka. Zato je prav, da se opravičimo, če res ne moremo priti na srečanje in zagotovimo, da bomo v molitvi prisotni. Pomembno je, da se bratstvo srečuje redno, red je nasploh zagotovilo, da to svoje poslanstvo jemljemo resno.

Nasvet, ki je možen samo v bratstvu verujočih v posmrtno življenje, pa je naslednji: občestvo naj se nadaljuje tudi z rajnimi brati in sestrami, ko darujemo molitve za njihove duše. Če verujemo, da so naši pokojni bratje in sestre v nebeški slavi, potem se veselijo skupaj z nami na vsakem srečanju in pri vsaki sveti maši. Enako naj bodo člani bratstva povezani tudi s tistimi brati ali sestrami, ki se zaradi bolezni ali starosti srečanj bratstva več ne morejo udeleževati.

Posebej občutljivi del so finance, prispevki v blagajno bratstva. Velikokrat so napačno razumljeni kot obvezna članarina. Spet se ozrimo na knjigo Naj vas pouči Kristus: Brez Svetega Duha je prispevek težko breme, s Svetim Duhom pa je dar uboge vdove. In vemo, kako je Jezus ocenil njen dar ...

Službe v bratstvu: V Konstitucijah, ki so neusahljiv vir smernic in navdihov (s Svetim Duhom, seveda), piše, da so službe predstojnikov zares službe, služenje, in ne funkcije. Vsak član bratstva naj jih v duhu ponižnosti ter po preudarku sprejme z veseljem in jih tudi z veseljem zapusti (se jih ne oklepa).

Agape: kot je v družini pomembno, da se ta zbere okrog mize in se veseli darov, ki so jih pripravile pridne roke gospodinje, je lepa in potrebna navada, da agape povezujejo bratstvo. Kaj pomeni beseda agape. Gotovo ne pojedino, ampak pomeni ljubezen do bližnjega, pripravljenost pomagati. **Latinska** beseda za agape je karitas. Zato je skromna pogostitev na srečanju je nekaj, kar nas povezuje in osrečuje. Pokaže našo pripravljenost, da smo prisotni na srečanju tudi kot tisti, ki se veseli ob sprejemanju in ob dajanju.

→ *Delo po skupinah*

Sestre in bratje so povabljeni, da skupaj ali v manjših skupinah najdejo pet lastnosti, ki so značilne za njihovo bratstvo in na katere so ponosni.

→ *Molitev*

Sestre in bratje skupaj zmolijo molitev Gospod mi je dal brate – Molitvenik bratov in sester OFS, stran 44.

GOSPOD MI JE DAL BRATE

Dal mi je brate, da jih ljubim,
dal mi je brate, da se jih veselim,
dal mi je brate, da jih sprejemam,
dal mi je brate, da jih poslušam,
dal mi je brate, da v njih prepoznavam Stvarnikovo obličje,
dal mi je brate, da jih občudujem,
dal mi je brate, da v njih odkrivam sledove Dobrega,
dal mi je brate, da v njih slavim Brata!

Gospod mi je dal brate.

Dal mi je brate, da me ljubijo,
dal mi je brate, da so moje veselje,
dal mi je brate, da me prenašajo,
dal mi je brate, da me opominjajo,
dal mi je brate, da me podpirajo,
dal mi je brate, da mi zaupajo,
dal mi je brate, da z menoj molijo,
dal mi je brate, da me spodbujajo!

Gospod mi je dal brate, ker je neizmerno
dober,
kajti on ve, da sam ne zmorem,
ker hoče, da v njih in z njimi doživim Njega,
večno navzočega in resničnega v njegovi
obljubi:
Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu,
tam sem jaz sredi med njimi!
Zahvaljen za brate, Gospod

→ **Za doma**

Sestre in bratje so povabljeni, da v tednu po srečanju obiščejo nekoga, ki ga že dolgo niso (po možnosti brata/sestro OFS).

SMO V REDU

Odnosi med bratstvi na različnih nivojih, 1. in 2. red)

Vodilo/Konstitucije

Vodilo, člen 20: Frančiškov svetni red se deli na bratstva na raznih ravneh: krajevno, pokrajinsko, narodno in mednarodno. Vsako od njih je v Cerkvi posebna pravna oseba. Ta bratstva raznih ravni so med seboj urejena in povezana po načelih tega Vodila in po Konstitucijah.

Konstitucije, člen 28/2: »OFS se deli na bratstva na raznih ravneh« z namenom, da v urejeni obliki pospešuje edinost in medsebojno sodelovanje med brati in sestrami ter njihovo dejavno in skupnostno navzočnost tako v krajevni kot v vesoljni Cerkvi.

Konstitucije, člen 29/1: Krajevna bratstva se združujejo v bratstva na različnih ravneh: pokrajinski, narodni in mednarodni glede na cerkvene, ozemeljske ali druge kriterije. Usklajena in povezana so po določilih Vodila in Konstitucij. To je zahteva občestva med bratstvi za urejeno sodelovanje med njimi in za edinost OFS.

Vodilo, člen 11: V duhu »blagrov« naj se trudijo, da bi svoja srca očistili vsake nagnjenosti in poželjivosti po posesti in oblasti, kot se spodobi »popotnikom in tujcem« na poti v Očetovo hišo.

Vodilo, člen 21: Na raznih ravneh spodbujata in vodita vsako bratstvo svet in minister (ali predsednik), ki ju po določbah Konstitucij izvolijo bratje in sestre z zaobljubo. Njuna služba, ki je začasna, je služba razpoložljivosti in odgovornosti za posameznike in celo skupnost.

Konstitucije, člen 32/2: Vodstvena služba predsednikov in svétnikov je začasna. Bratje in sestre naj se izogibajo vsakega častihlepja, pokažejo naj ljubezen do bratstva v duhu služenja in naj radi sprejmejo ali zapustijo katerokoli dolžnost.

Konstitucije, člen 33/2: Sveti na višji ravni naj ne delajo tega, kar more enako dobro narediti krajevno bratstvo ali nižji svet; spoštujejo in pospešujejo naj njihovo življenjskost, da bi tako enakovredno mogli izpolniti svoje dolžnosti. Krajevna bratstva in njihovi sveti naj si prizadevajo, da bodo izpolnili odločbe mednarodnega sveta in drugih svetov na višji ravni, in naj izvršujejo programe tako, da jih prilagodijo, če je potrebno, svojim razmeram.

Sveto pismo - Mt 7,1-29

»Ne sodite, da ne boste sojeni! S kakršno sodbo namreč sodite, s takšno boste sojeni, in s kakršno mero merite, s takšno se vam bo merilo. Kaj vendar gledaš iver v očesu

svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš? Ali kako moreš reči svojemu bratu: ›Pústi, da vzamem iver iz tvojega očesa,‹ če imaš sam bruno v česu? Hinavec, odstrani najprej bruno iz svojega očesa in potem boš razločno videl odstraniti iver iz očesa svojega brata.«

»Svetega ne dajajte psom, in svojih biserov ne mečite svinjam, da jih ne pomendrajo z nogami in se nato obrnejo ter vas raztrgajo.«

7»Prosíte in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo. Ali pa: kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga bo prosil kruha? Ali mu bo dal kačo, če ga bo prosil za ribo? Če torej vi, ki ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.«

»Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim! To je namreč postava in preroki.«

»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«

»Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njihovih sadovih jih boste spoznali. Se mar grozdje obira s trnja ali smokve z osata? Takó vsako dobro drevo rodi dobre sadove, slabo drevo pa slabe. Dobro drevo ne more roditi slabih sadov in slabo ne dobrih. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj. Po njihovih sadovih jih boste torej spoznali.«

»Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?‹ In takrat jim bom naznanil: ›Nikoli vas nisem poznal. *Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!*«

»Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih uresničuje, podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skalo. Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi ter se zagnali v to hišo, in vendar ni padla, ker je imela temelje na skali. Kdor pa te moje besede posluša in jih ne uresničuje, je podoben nespametnemu možu, ki je zidal hišo na pesku. Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi; zagnali so se v to hišo in padla je in njen padec je bil velik.«

Ko je Jezus končal te besede, so množice strmele nad njegovim naukom, kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki.

Predlagane pesmi

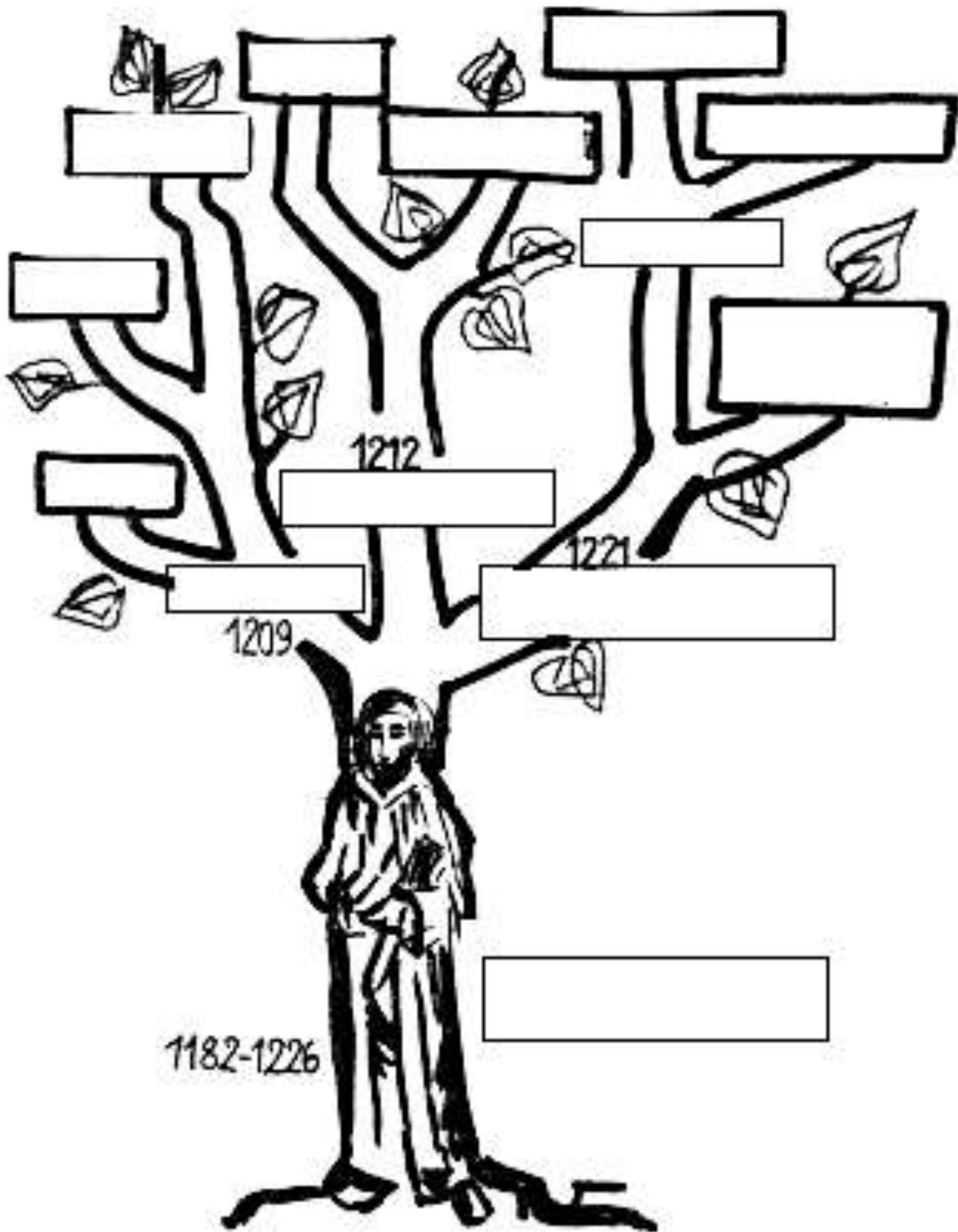
Skupaj

V raju blaženem kraljuješ

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Sestre in brate razdelimo v manjše skupine, vsaka skupina dobi spodnjo risbo z nalogo, da v posamezna prazna mesta vpišejo ustrezna imena za posamezne Frančiškove redove.

→ Oznaniło

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda v vsakdanjem življenju v družini, v svetu, Cerkvi in v Redu ter v bratskih skupnostih na različnih ravneh po svojih obljubah skušajo živeti po Evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa ter v skladu z Vodilom in Konstitucijami Frančiškovega svetnega reda. Tu so temelji vseh odnosov, medsebojnih v domačem bratstvu in med bratstvi na različnih ravneh. Ena od osnovnih pa tudi najzahtevnejših nalog sester in bratov je skrb za odnose. Vsi se zavedamo, da ta naloga ni lahka in ni enostavna.

Sveti Frančišek nam je zgled, da lahko gradimo odnose med sestrami in brati v krajevnem bratstvu in pri opravljanju različnih služb na raznih nivojih samo iz perspektive ubošva in ponižnosti!

ŽIVLJENJE V BRATSTVU

Tako kot vsaka človeška družba od prazgodovine naprej, se tudi sestre in bratje OFS med seboj povezujejo in združujejo. Način povezovanja je odvisen od števila sester in bratov, od oddaljenosti drug od drugega, od župnijskih, občinskih in državnih mej pa tudi drugih razlogov. Način povezovanja je odvisen od potreb sester in bratov in se seveda lahko spreminja. Organiziranost Frančiškovega svetnega reda določa ali bolj natančno, priporoča Vodilo OFS:

Vod 20: Frančiškov svetni red se deli na bratstva na raznih ravneh: krajevno, pokrajinsko, narodno in mednarodno. Vsako od njih je v Cerkvi posebna pravna oseba. Ta bratstva raznih ravni so med seboj urejena in povezana po načelih tega Vodila in po Konstitucijah.

Konst 28/2: »OFS se deli na bratstva na raznih ravneh« z namenom, da v urejeni obliki pospešuje edinost in medsebojno sodelovanje med brati in sestrami ter njihovo dejavno in skupnostno navzočnost tako v krajevni kot v vesoljni Cerkvi.

Konst 29/1: Krajevna bratstva se združujejo v bratstva na različnih ravneh: pokrajinski, narodni in mednarodni glede na cerkvene, ozemeljske ali druge kriterije. Usklajena in povezana so po določitih Vodila in Konstitucij. To je zahteva občestva med bratstvi za urejeno sodelovanje med njimi in za edinost OFS.

ODNOSI MED BRATSTVI NA RAZLIČNIH RAVNEH

Ti člani jasno kažejo, da med bratstvi na isti ali na različnih ravneh obstajajo medsebojni odnosi, ki jih je treba neprestano graditi in negovati. Usklajeno delovanje, ki vodi k istim ciljem, pa je mogoče le s stalnimi kontakti, z vsakodnevnim pretokom informacij, z medsebojnimi srečanji in skupnimi projekti. Za vse to pa so najprej zadolženi in odgovorni izvoljeni člani svetov na vseh ravneh. Vodilo in Konstitucije reda te naloge podrobno opisujejo (Konst. Členi 50, 51, 52, 62, 66, 67, 71).

Člani svetov bi tako morali ob izvolitvi in tudi ves čas opravljanja službe svoje naloge za naprej in opravljeno delo preverjati ob teh določbah Konstitucij.

Načini in sredstva, ki jih pri svojih nalogah uporabljajo, so različni in odvisni od sposobnosti posameznega bratstva ali sveta. Sodobna sredstva omogočajo številne načine komunikacije in hitrega pretoka informacij. Nikakor pa ne morejo zamenjati

osebnega stika med sestrami in brati! Zato bi se morali vsi redno pripravljati in se udeleževati srečanj sester in bratov, posebno tistih za člane svetov, na vseh ravneh.

Za odnose na vseh ravneh je najpomembnejše, da sestre in bratje drug drugemu prisluhnejo, da so odprti za predloge in pripombe. Ob tem pa morajo razumeti in sprejeti, da ne morejo imeti ravno oni vse prav, da so lahko odločitve in dejanja odgovornih tudi drugačna od njihovih.

HIERARHIJA V OFS

Kot v vsaki družbi tako tudi v bratstvu velja, da imajo nekateri člani bolj odgovorne in zahtevnejše vodstvene naloge. Nekatere so določene z Vodilom in Konstitucijami, druge pa z nalogami in dolžnostmi, ki jih sprejmejo na kapitljih na različnih ravneh in sejah svetov bratstev. Sveti bratstev so tako nekakšen »izvršilni organ« bratstva, po drugi strani pa pobudniki, usmerjevalci in voditelji bratstev. Ves čas se morajo zavedati, da je njihova prva naloga služenje bratom in sestram.

Ko govorimo o hierarhiji, je najvišji organ OFS samo Vodilo reda in Konstitucije, ki jih je potrdil papež. Generalni kapitelj OFS je organ, ki sprejema najpomembnejše sklepe, izvršuje pa jih mednarodni predsednik ali predsednica z mednarodnim svetom. Ta tudi potrjuje posamezne narodne statute in druge dokumente. Vsak svet na višji ravni lahko določa naloge svetom na nižji ravni in ima dolžnost ter pravico, da njihovo izvajanje tudi preverja! Vendar pa Konstitucije jasno pravijo, da si morajo sveti na nižji ravni prizadevati za njihovo izvršitev.

Vod 11: V duhu »blagrov« naj se trudijo, da bi svoja srca očistili vsake nagnjenosti in poželjivosti po posesti in oblasti, kot se spodobi »popotnikom in tujcem« na poti v Očetovo hišo.

Vod 21: Na raznih ravneh spodbujata in vodita vsako bratstvo svet in minister (ali predsednik), ki ju po določbah Konstitucij izvolijo bratje in sestre z zaobljubo. Njuna služba, ki je začasna, je služba razpoložljivosti in odgovornosti za posameznike in celo skupnost.

Konst 32/2: Vodstvena služba predsednikov in svetnikov je začasna. Bratje in sestre naj se izogibajo vsakega častihlepja, pokažejo naj ljubezen do bratstva v duhu služenja in naj radi sprejmejo ali zapustijo katerokoli dolžnost.

Konst 33/2: Sveti na višji ravni naj ne delajo tega, kar more enako dobro narediti krajevno bratstvo ali nižji svet; spoštujejo in pospešujejo naj njihovo življenjskost, da bi tako enakovredno mogli izpolniti svoje dolžnosti. Krajevna bratstva in njihovi sveti naj si prizadevajo, da bodo izpolnili odločbe mednarodnega sveta in drugih svetov na višji ravni, in naj izoršujejo programe tako, da jih prilagodijo, če je potrebno, svojim razmeram.

Tudi hierarhija znotraj svetov oz. bratstev na različnih ravneh sledi Kristusovemu naročilu, da naj bo prvi med brati najmanjši! Minister ali predsednik ima po Vodilu in Konstitucijah predvsem dolžnosti, med katerimi je tudi vodstvena služba.

Pravi in najboljši voditelj vsake sestre ali brata v službah na vseh ravneh je Sveti Duh! Zato bi bilo primerno vsako sejo in vsako odločanje v molitvi priporočiti vodstvu Svetega Duha.

Bratski obisk

Za odnose med bratstvi na vseh ravneh so izjemno pomembna formalna in neformalna srečanja. Formalna oblika so bratski obiski vizitatorja in prisotnost ali predsedovanje kapitulju na različnih ravneh, ki so predpisani v konstitucijah:

Konst 94/2: Med različnimi pobudami za dosego namena obiska bo vizitator posebno pazil:

- na odnose z drugimi bratstvi na raznih ravneh, s Frančiškovo mladino in vso Frančiškovo družino;

Prav tako pomembna ali pa še bolj so neformalna srečanja. Lahko so ob posebnih priložnostih, kot so praznovanja obletic, prisotnost na slovesnih obljubah, skupne duhovne vaje, romanja...

ODNOS MED PRVIM IN DRUGIM REDOM TER OFS

Frančiškov svetni red, krajevna, pokrajinska in narodna bratstva so v Cerkvi posebne pravne osebe. Vsako krajevno bratstvo mora biti ustanovljeno v skladu s Cerkvenim pravom in potrjeno s strani provinciala prvega reda, ki mu mora zagotoviti tudi duhovno asistenco. To določajo tudi Konstitucije za duhovne asistente bratstev na vseh ravneh.

Konst 85/1: Kot sestavni del Frančiškove družine in poklica, da živi Frančiškovo karizmo v svetni razsežnosti, ima OFS posebne, tesne odnose s prvim in regularnim tretjim redom.

Posebni in tesni odnosi med bratstvi na vseh ravneh in brati prvega reda ali sestrami drugega reda so mnogokrat odvisni od objektivnih pa tudi subjektivnih okoliščin. Bratstva, ki živijo v bližini samostana bratov prvega ali sester drugega reda imajo več možnosti za tesnejše stike. Bratstva, ki so bolj oddaljena in morda nimajo niti stalnega duhovnega asistenta iz prvega reda, pa te odnose mnogo težje gradijo in vzdržujejo. Prav zato so potrebna še posebne pozornosti.

Pastoralni obisk

Prav tako kot je bratski obisk pomemben za preverjanje odnosov med bratstvi na različnih ravneh, je tudi pastoralni obisk najprej namenjen preverjanju pristnega evangeljskega življenja sester in bratov. Redni pastoralni obiski so priložnost za vsa bratstva, da s pomočjo vizitatorja ocenijo svoje delo in prepoznajo morebitne napake in težave, s katerimi se srečujejo in jih sami ne morejo odpraviti. Ob tem pa so tudi pomembni za duhovnega asistenta in vizitatorja, ki mora o svojih ugotovitvah poročati provincialu in kolegiju duhovnih asistentov, ker je po lastnem Vodilu in Konstitucijah prvi red dolžan skrbeti za duhovno oskrbo sester in bratov v svetu.

Konst 95/2: Ko je vizitator ugotovil, da je bratstvo kanonično ustanovljeno, se bo zanimal za odnose med bratstvom in njegovim duhovnim asistentom ter krajevno Cerkvijo in bo obiskal pastirje (škofa, župnika), če je to primerno za napredek občestvene povezave in za služenje pri graditvi Cerkve.

KAKO GRADITI ODNOSE?

Ko govorimo o odnosih, seveda mislimo na dobre odnose. Teh pa ni brez iskrenosti, poštenja, odprtosti, potrpežljivosti, vztrajnosti ... z eno besedo brez medsebojne ljubezni! Zgled in vzor imamo v Jezusu, Mariji, v svetem Frančišku in mnogih svetnikih Frančiškovih redov. Pri njih poznavamo ideal dobrih odnosov!

Toda ideal, ki z lahkoto postane realnost, ni več ideal, je na nekem predavanju dejal eden od manjših bratov. In res so naši medsebojni odnosi mnogokrat zelo daleč od ideala.

V posameznih bratstvih lahko med kako sestro ali bratom govorimo celo o »zamrznjenih odnosih«. Prav tako so vse prevečkrat preveč ohlapni odnosi med krajevnim bratstvom in pokrajinskim ali narodnim svetom. O težavah v odnosih se pogovarjamo skoraj na vsakem srečanju na vseh ravneh.

Kaj torej moramo delati, da bi bilo napak, nerazumevanja, nestrpnosti, neobveščeni in vseh drugih oblik slabih ali pretrganih odnosov čim manj?

Ob vsem, kar je zapisano v dokumentih, je za dobre odnose najpomembnejša molitev! Molitev za nas same, za tiste, ki jih izvolimo v odgovorne službe in za dobre asistente. In nikoli ne smemo prenehati prositi Svetega Duha za vse njegove darove!

→ Delo po skupinah

Sestre in bratje se lahko ustavijo ob spodnjih vprašanjih:

Kako vi vidite odnose v vašem bratstvu?

Ali ste zadovoljni z odnosi med vašim bratstvom ter sveti bratstva na pokrajinski in narodni ravni?

Kaj bi sami predlagali za izboljšanje odnosov.

→ Molitev

Gospod Jezus, svoje učence si imenoval »prijatelji«, ker si se jim odprl v svoji intimnosti.

Toda Gospod, kako težko se je odpreti!

Koliko stane, da pretrgamo zavezo svoje skrivnosti! Koliko ovir je na poti!

Vem pa, Gospod, da brez odprtosti ni ljubezni

in da je bistvena skrivnost bratstva,

da se izmenično odpiramo drug drugemu in sprejemamo med seboj.

Daj mi razumeti, Gospod, da nisem ustvarjen kot dokončno in zaprto bitje, temveč kot napetost, kot gibanje k drugim;

da moram biti deležen bogastva drugih

in pustiti, da so drugi deležni mojih zakladov.

Da je zapiranje smrt, da je odpiranje življenje, svoboda, zrelost.

Gospod Jezus Kristus, kralj bratstva, daj mi voljo in pogum, da se bom odprl; nauči me, kako naj se odprem.

Zdrobi v meni osamitve in bojzani, blokade in plašnost, ki ovirajo tok občevanja.

Daj mi velikodušnost, da se bom brez strahu prepustil tej bogati izmenjavi odpiranja in sprejemanja. (Molitvenik sester in bratov OFS, stran 49)

V SVETU

Odnosi na delovnem mestu

Vodilo/Konstitucije – Vodilo, člani 14, 15, 16, Konstitucije, člen 21,1

Vodilo, člen 14: Z vsemi ljudmi dobre volje so poklicani graditi bolj bratski in evangelijski svet, da bi se dopolnilo božje kraljestvo. Zavedajo naj se, da vsakdo, »ki sledi Kristusu, popolnemu Človeku, sam postaja vedno bolj človek«. Zato naj svoje dolžnosti opravljajo odgovorno v duhu krščanskega služenja.

Vodilo, člen 15: Naj bodo navzoči

s pričevanjem svojega človekoljubnega življenja, pa tudi s pogumnim osebnim in skupnim delovanjem za pospeševanje pravičnosti, še posebno v javnem življenju. Zavzemajo naj se za take konkretne predloge, ki so v skladu z vero.

Vodilo, člen 16: Delo naj cenijo kot dar in kot deležnost pri stvarjenju, odrešenju in služenju človeški skupnosti.

Konstitucije, člen 21: 1. Za sv. Frančiška je delo dar in delati milost. Vsakodnevno delo ni samo sredstvo za preživljanje, ampak tudi služenje Bogu in bližnjemu ter priložnost za razvijanje lastne osebnosti. V prepričanju, da je delo pravica in dolžnost in da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, naj bratje in sestre prizadevno sodelujejo, da bi vsi imeli delo in bi bili vsi delovni pogoji vedno bolj človeški.

Sveto pismo – Mt 25,14-30, Rutina knjiga

»Tako bo namreč kakor s človekom, ki se je odpravljal na potovanje in sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje. Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval. Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovati in je pridobil pet drugih. Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga. Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in skrnil denar svojega gospodarja. Po dolgem času je prišel gospodar teh služabnikov in napravil z njimi obračun. Pristopil je tisti, ki je prejel pet talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: »Gospodar, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil.« Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«

Nato je pristopil tisti, ki je dobil dva talenta, in rekel: »Gospodar, dva talenta si mi izročil, glej, dva druga sem pridobil.« Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!« Nazadnje je pristopil oni, ki je dobil en talent, in rekel: »Gospodar, vedel sem, da si trd človek. Žanješ, kjer nisi sejal, in zbiraš, kjer nisi razsul. Zbal sem se in

sem šel ter zakopal tvoj talent v zemljo. Glej, tu imaš, kar je tvojega!« Gospodar pa mu je odgovoril: »Malopridni in leni služabnik! Vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in zbiram, kjer nisem razsul? Zato bi moral dati moj denar menjalcem in ob vrnitvi bi jaz prejel svojo lastnino z obrestmi. Vzemite mu torej talent in ga dajte tistemu, ki jih ima deset; kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima. Neuporabnega služabnika pa vrzite ven v najzunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Predlagane pesmi

Želel si, da bi pasel jagnjeta
Jezus se ob morju ustavi
Delo dneva smo končali
Molim te ponižno

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Sestre in bratje si med seboj podelijo en vesel dogodek, ki se jim je zgodil na delovnem mestu.

→ Oznanilo

Delovno mesto nam je zaupano

Delovno mesto velikokrat enačimo s službo, z zaposlitvijo pri delodajalcu, ki nam zaupa določeno nalogo. Z njim po pogodbi sklenemo delovno razmerje. Utečena beseda služba za neko delovno mesto izhaja iz besede služiti. Velikokrat imamo opravka v službi s služenjem svojemu bližnjemu. Toda delovno mesto je lahko tudi dejavnost v župniji oz. Cerkvi nasploh. V Frančiškovem svetnem redu je večina starejših bratov in sester, ti so že v pokoju. Kljub temu velikokrat opravljajo razna dela znotraj Cerkve, pa tudi izven nje: v organizacijah, društvih, družinah, klubih, gosposdinje na veliko načinov prispevajo k veselemu druženju tudi s pridom svojih rok. V profesionalnem svetu ali v ostalih vsakdanjih situacijah imamo tako opraviti z delom, pri čemer pa se pričakujejo tudi rezultati. Ker je ta kateheza namenjena premišljevanju o odnosih na delovnem mestu, kjer imamo opraviti z delodajalcem, sodelavci, strankami in ne nazadnje s stvarstvom, pogledimo nekatere odlomke iz Svetega pisma, ki opisujejo različne situacije, razkrijejo ozadje dogajanja in nakažejo pravi pristop v korist vseh.

Svoje delo opraviti odgovorno

Kako je gospodar ob svojem odhodu izročil svoje premoženje v roke služabnikov, da bi z njim ravnali odgovorno in preudarno, nam opiše odlomek iz Matejevega evangelija: Mt 25,14-30.

Opraviti delo po navodilih prinaša blagoslov

Če je delavec vreden svojega plačila, se tega morata zavedati oba, delavec in delodajalec. Dobro opravljeno delo razveseli delodajalca, delavec pa lahko z mirno vestjo pričakuje plačilo. Dobro opravljeno delo kaže na odnos do delodajalca, kar

prinaša blagoslov. Ko je Jezus razpošiljal apostole, jim je dal navodilo: »V tisti hiši ostanite ter jejte in pijte, kar vam dajo, kajti delavec je vreden svojega plačila.« **Lk 10,7**

Naslednji odlomek opisuje, kako je GOSPOD obiskal svoje ljudstvo in mu dal kruha, Naomí pa je rekla svojim snahama: »GOSPOD naj vama izkaže ljubezen, kakor sta jo vidve izkazali rajnima in meni...« Ruta ji je odgovorila: »Kamor pojdeš ti, pojdem jaz...« primer **Ruta 1**

Ker je v nadaljevanju Ruta poslušala navodila Naomi in jih izpolnila, je bila blagoslovljena...

Moábka Ruta je rekla Naomí: »Naj grem, prosim, na polje paberkovat med klasjem za tistim, v čigar obeh najdem milost.« Rekla ji je: »Pojdi, moja hči.« Šla je tedaj in prišla ter paberkovala na polju za žanjci. Primerilo pa se je, da je bila to njiva, ki je pripadala Boazu iz Elimélehove rodbine. In glej, Boaz je prišel iz Betlehema in rekel žanjcem: »GOSPOD z vami!« Rekli so mu: »GOSPOD te blagoslôvi!« Nato je Boaz rekel svojemu hlapcu, ki je bil postavljen čez žanjce: »Čigava je ta mladenka?« Hlapec, ki je bil postavljen čez žanjce, je odgovoril in rekel: »To je mlada Moábka, ki se je vrnila z Naomí iz moábske dežele. Rekla je: »Prosim, naj paberkujem in zbiram med snopjem za žanjci.« Prišla je in ostala od ranega jutra do zdaj; niti malo ni počivala.«

Tedaj je Boaz rekel Ruti: »Poslušaj, moja hči, ne hodi na drugo polje paberkovat in ne oddaljuj se od tukaj, ampak se drži mojih dekel! Imej oči na njivi, ki jo bodo žele, in hodi za njimi! Mar nisem zapovedal hlapcem, naj te ne nadlegujejo? Kadar boš žejna, pojdi k posodam in pij od tega, kar bodo hlapci zajeli.« Padla je na obraz in se priklonila do zemlje. Rekla mu je: »Zakaj sem našla milost v tvojih očeh, da si se ozrl name, ko sem vendar tujka?« Boaz ji je odgovoril: »Natanko so mi povedali vse, kar si storila svoji tašči po smrti svojega moža, kako si zapustila svojega očeta in svojo mater in svojo rojstno deželo ter šla k ljudstvu, ki ga prej nisi poznala. GOSPOD naj ti poplača tvoje dejanje! Popolno plačilo naj ti pride od GOSPODA, Izraelovega Boga, pod čigar peruti si prišla iskat zavetje!« **Ruta 2, 2-12**

Služite drug drugemu po ljubezni

K bratski ljubezni nas usmerjajo Generalne konstitucije OFS, primer **člen 21, 1**:

Za svetega Frančiška je delo dar in delati milost. Vsakodnevno delo ni le sredstvo za preživljanje ampak tudi služenje Bogu in bližnjemu ter priložnost za razvijanje lastne osebnosti. V prepričanju, da je delo pravica in dolžnost in da vsaka vrsta dela zasluži spoštovanje, naj bratje in sestre prizadevno sodelujejo, da bi vsi imeli delo in bi bili vsi delovni pogoji vedno bolj človeški.

Tudi sveti Pavel nas v pismu Galačanom spodbuja:

»O bratski ljubezni pa ni treba, da vam pišemo: vas same je Bog poučil, da ljubite drug drugega. Sicer to tudi delate do vseh bratov po vsej Makedoniji. Pač pa vas spodbujamo, bratje, da še bolj napredujete. Prizadevajte si živeti v tišini, skrbeti za svoja opravila in delati s svojimi rokami, kakor smo vam zapovedali.« **1 Tes 4,9-11**

»Ne naveličajmo se, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi. Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa domačim po veri.«
Gal 6, 9

Težave z odnosi na delovnem mestu

Kakor v vseh življenjskih situacijah, tako tudi pri vsakodnevnih, velikokrat rutinskih opravilih, pride do trenj, brušenj, različnih pogledov. Velikokrat so nam ovira trma, ponos, zelo pa nas hromijo predsodki. S kakšnimi dilemami sta se soočila duhovnik in levit, ko sta zagledala človeka, ki je padel med razbojnike, opisuje zgodba o usmiljenem Samarijanu: **Lk 10,25-37**

Senčne strani v nas samih

Pri delu in v odnosih z bližnjimi prej ali slej trčimo tudi na lastne senčne strani, ki nas ovirajo, s katerimi imamo težave in borimo neskončne boje. Deloholik išče lastno potrditev, nekdo uveljavlja svoje na vse mile viže, tretji je obremenjen z drugačnimi ljudmi, četrti vidi priložnost za kariero... Kadar se na nekem delovnem mestu usidramo in smo varni na svojem stolčku, zlahka pademo v skušnjava po presojanju, vrednotenju, ogovarjanju, omalovaževanju, sojenju, lahkomiselnem ravnanju z osebnimi podatki ipd. Sveti Pavel nas v pismu Glalačanom kliče k svobodi naših ujetih dejanj in grešnih navad.

»Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam svoboda ne bo pretveza za življenje po mesu, temveč služite drug drugemu po ljubezni. Saj je celotna postava izpolnjena v eni zapovedi, namreč: *Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe*. Če pa se med seboj grizete in obžirate, glejte, da se med seboj ne pokončate.« **Gal 5, 19-21**

»Sicer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega.« **Gal 5, 19-21**

Če živimo po Duhu, tudi delajmo po Duhu

»Če živimo po Duhu, tudi delajmo po Duhu. Nikar ne iščimo prazne slave s tem, da drug drugega izzivamo in drug drugemu zavidamo.« **Gal 5, 25-26**

Jezus nas uči, da se ne povzdiguje nad druge in si priznamo, da smo velikokrat nekoristni služabniki svoje službe, in da smo bili le dolžni narediti, kar nam je bilo naloženo – primer: **Lk 17,10**

»Kdo je največji?«, ni bila izvzeta misel niti apostolom. Zato jih je Jezus poučil s pogledom na otroško srce.

Vanje je prišla misel, kateri izmed njih je največji. Jezus pa je poznal misli njihovih src. Vzel je otroka, ga postavil poleg sebe in jim rekel: »Kdor sprejme tega otroka v mojem imenu, mene sprejme, in kdor mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor je namreč med vami vsemi najmanjši, ta je velik.« Janez je odgovoril: »Učenik, nekoga smo videli, da je v tvojem imenu izganjal demone, in smo mu branili, ker ne hodi z

nami.« Jezus pa mu je rekel: »Ne branite! Kdor namreč ni proti vam, je za vas.« **Lk 9, 46-50**

Vse kar delate, delajte z mirom in ljubeznijo

Kakor gleda Oče v vsakem človeku svojega Sina, Prvorojenca med mnogimi brati, tako naj Frančiškovi bratje in sestre v svetu sprejemajo vse ljudi ponižno in vljudno kot Gospodov dar in Kristusovo podobo. Duh bratstva naj jih razveseljuje in jih naredi pripravljene, da se bodo izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi. Zato naj skušajo ustvariti življenjske razmere, ki bodo vredne ustvarjenih bitij, ki jih je Kristus odrešil. **Vodilo, člen 13**

Eden najlepših primerov iz Svetega pisma, ki prikaže prav tak odnos, kot ga opisuje zgoraj omenjeno Vodilo, je drža Abrahama, ki sprejema ponižno in vljudno in ustvarja življenjske razmere, kjer se rojeva povsem nov odnos:

GOSPOD se je prikazal Abrahamu pri Mamrejevih hrastih, ko je ob dnevni vročini sedel pred vhodom v šotor. Povzdignil je oči, pogledal in glej, pred njim so stali trije možje. Ko jih je zagledal, jim je stekel naproti od vhoda v šotor in se jim priklonil do tal. Rekel je: »Moj gospod, če sem našel naklonjenost v tvojih očeh, nikar ne hodi mimo svojega služabnika! Naj prinesejo malo vode, da si umijete noge. Potem se spočijte pod drevesom! Jaz pa prinesem kos kruha, da se okrepčate, potem pa lahko greste naprej. Čemu bi sicer prišli mimo svojega služabnika!« Rekli so: »Stori, kakor si rekel!«

Abraham je pohitel v šotor k Sari in rekel: »Hitro vzemi tri merice boljše moke, zamesi jo in speci kolače!« Potem je Abraham tekkel k živini. Vzel je mlado in lepo tele in ga dal hlapcu; ta ga je hitro pripravil. Vzel je masla in mleka ter tele, ki ga je bil pripravil, in vse to položil prednje. Stal je pri njih pod drevesom in so jedli. **1 Mz 18,1-8**

→ Delo po skupinah

Sestre in bratje se lahko za poglobitev teme v manjših skupinah pogovorijo, pri tem lahko uporabijo naslednja vprašanja za pogovor:

Kateri odlomek iz Svetega pisma me je glede odnosov najbolj nagovoril?

Zakaj so odnosi na delovnem mestu (znotraj Cerkve) pomembni?

Kako sem ravnal, kadar sem med sodelavci bil deležen slabih odnosov? V čem je bil vzrok temu?

Kako si prizadevam za dober odnos med sodelavci?

Katere lastnosti delavcev so ključne za dober odnos?

Kaj je tisto, kar me v odnosih s sodelavci moti?

V kolikšni meri v odnose s sodelavci kličem Boga, ki mi je dal talente za opravljanje dela?

→ Molitev

Sestre in bratje so povabljeni, da najprej izrečejo prošnje za vse, ki so (ali so bili) v procesu dela. Molitev zaključimo s spodnjim besedilom:

Vsak izmed nas je že kdaj izkusil,
kako lepo je lahko, če skupaj nekaj naredimo.
Velikokrat pa nam je skupno delo tudi v breme,
v njem ne vidimo pravega smisla in se mu raje izognemo.
Gospod, blagoslovi naše delo,
Pomagaj nam ga osmišljati
in zdržati tudi v tem, da na koncu mogoče ne bo sadov.

→ Za doma

V vsakodnevno molitev naj sestre in bratje vpletejo tudi molitev za delavce, ki jih poznajo.

MLADI IN OFS

Odnos do mladih

Vodilo/Konstitucije – Vodilo, člen 24

Za pospeševanje občestva med člani naj svet poskrbi za redne sestanke in pogosta srečanja, tudi z drugimi frančiškovskimi skupinami, posebno z mladinskimi. Pri tem naj uporablja najbolj primerna sredstva za rast v frančiškovskem duhu in cerkvenem življenju, ko vsakogar spodbuja za življenje v bratstvu. Tako občestvo naj se nadaljuje tudi z rajnimi brati in sestrami, ko darujemo molitve za njihove duše.

Sveto pismo – Mr 10,17-22

Ko se je odpravljaj na pot, je nekdo pritekel, padel pred njim na kolena in ga vprašal: »Dobri učitelj, kaj naj storim, da bom deležen večnega življenja?« Jezus mu je odvrnil: »Kaj mi praviš, da sem dober?! Nihče ni dober razen enega, Boga! Zapovedi poznaš: Ne ubijaj! Ne prešuštvuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! Ne goljufaj! Spoštuj očeta in mater!« Rekel mu je: »Učitelj, vse to sem izpolnjeval že od svoje mladosti.« Jezus se je ozrl vanj, ga vzljubil in mu dejal: »Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hodi za menoj!« Ta beseda ga je potrla in je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje

Predlagane pesmi

V raju blaženem kraljuješ
Mladost ni več samo norost
Res je prijetno

Dodatna literatura:

https://www.ofs.si/?page_id=83

<https://www.fo-frama.org/>

Kristus živi, posinodalna apostolska spodbuda, CD 158

Potek kateheze

→ Uvodna dejavnost

Sestre in brate razdelimo v več skupin ali v pare. Za nalogo dobijo, da najdejo čim več primerov, ko se je Jezus srečal z mladimi in iz njih glavne značilnosti Jezusovega odnosa do mladih. Najdene svetopisemske dogodke in Jezusov odnos potem med seboj podelijo.

→ Oznanilo

JEZUSOV ODNOS DO MLADIH

V evangelijih najdemo opise Jezusovih srečanj z mladimi, npr. obujenje Jairove hčere, sina vdove iz Naima, pogovor z bogatim mladeničem.

Prav ob slednjem odlomku (Mr 10,17-27) je Janez Pavel II. napisal Apostolsko pismo vsem mladim sveta (1985, CD 26), saj – kot pravi – v tem srečanju najdemo resnico o človekovi mladosti. Zato se bomo tudi mi ustavili ob tem odlomku.

Mladenič je pritekel k Jezusu, padel pred njim na kolena in ga povprašal o večnem življenju. Jezus mu odvrne, naj spolnjuje zapovedi; on pa pravi, da le-te že izpolnjuje. Mladi poznajo pravila, vedo in čutijo, kaj bi bilo treba. Tudi vrednote jim niso tuje, še vedno jim je velika vrednota prijateljstvo in družina, kot kažejo ankete. A drugo vprašanje je, od kod moč za te vrednote, katera pot vodi do njih. Mladi iščejo takšno vero, ki jim bo zares pomagala v življenju; iščejo vzore, ki jim bodo pomagali znajti se sredi tega kaotičnega sveta, polnega raznovrstnih ponudb. Vprašanje za nas odrasle je, če moremo mladim to dati. Dati nekaj, kar je trdno na tem svetu (pa čeprav ne vemo, kakšen bo svet čez nekaj desetletij) in še čez, kar bo dopolnjeno v večnosti. Dati torej nekaj, kar ima okus večnostnega. Rečemo: 'Saj mlade večno življenje, vera in Bog sploh ne zanimajo.' Morda je na zunaj res tako. Vsekakor pa jih zanima življenje – in če naj ima naša vera kaj opraviti z življenjem, potem skozi življenjska vprašanja pride na plano vprašanje vere. Tu je temeljni klic v življenje, v ljubezen, v odnose, v iskanje lastne identitete, v postajati moški, ženska, klic v ustvarjanje družine, včasih klic v Bogu posvečeno življenje. Vse to so temeljne krščanske duhovne vrednote: ljubezen, oseba, odnos. Tu srečamo Kristusovo brezpogojno ljubezen, ki se daje za naše odrešenje; tu srečamo teologijo odnosa: Boga, ki je Odnos, in Osebo, Presveto Trojico. Kaj me v Jezusovem srečanju z bogatim mladeničem najbolj nagovarja?

Kdo je poklican za delo z mladimi na župniji?

Naslednji zelo pomemben poudarek je, da tega dela ne moremo opravljati sami, samo kaplan ali diakon ali mlad animator. Potrebna je ekipa, skupina ljudi, na čelu katere je župnik, duhovnik. Pastoralna mladina je neuspešna, če duhovnik tega 100-odstotno ne podpira in to pokaže tudi s tem, da je aktivno zraven, obenem pa predvsem opravlja poslanstvo duhovnika. Pri tem nočem povedati, da bi se mladinska pastoralna favorizirala pred drugimi oblikami dela v župniji, vendar nekje moramo začeti. Če bomo začeli delati z mladimi, bomo sodelovali z njihovimi družinami, starši, vključili se bodo odrasli in dolgoročno bo to preželo celo župnijo. Najhujše je, če rečemo, da hočemo biti do vseh pošteni in »enakopravni«, nikjer pa ne začnemo zares in tako tudi rezultatov ni. Pri tem si moramo vzgojiti dobre animatorje, ki imajo osebno izkušnjo Boga, živijo iz zakramentov in so ljudje molitve. Vsak, ki je krščen, je po krstu poklican v služenje. Odraslo osebo, ki se je odzvala temu klicu in sedaj služi v mladinski pastoralni, imenujemo animator. Kot animator si pomemben vzornik v življenju najstnikov.

Tvoj pristop k pastoralni mora imeti korenine v služenju, predanosti in posvetitvi Cerkvi in najstnikom, ki jim služiš.

Animatorjeve zapovedi

Kadar delaš z najstniki, vedno pomni sledeče:

1. Bodi človek molitve, božji otrok.
2. Živi v veselju, veri in resnici.
3. Vedno bodi optimist, pravičen in ponižen.
4. Najprej sam spoštuj druge, šele potem bodo drugi spoštovali tebe.
5. Nikoli ne pozabi, zakaj si tu.
6. Ne ogibaj se družbe, sedi med najstniki.
7. Sodeluj in izstopi iz svojega udobnega kotička.
8. »Spoprijatelji« se z najstniki, ne da bi postal »njihov prijatelj«.
9. Nikoli ne govori, preden si poslušal.
10. Vedno kaži svojo vero in zaupaj v vodstvo.

To je nekaj osnovnih izhodišč, kako narediti mladinsko pastoralo učinkovito ter lepo.¹

ŠE NEKAJ O FO IN FRAMI

Frančiškovi otroci (FO) so skupina predšolskih in osnovnošolskih otrok, ki se skupaj učijo, smejejo, igrajo, ustvarjajo, plešejo, raziskujejo, in ob vsem tem spoznavajo Jezusa po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare. Trudijo se spoštovati bližnje in vse stvarstvo. Srečanja imajo tedensko ali vsaj enkrat mesečno.

Frančiškova mladina (FRAMA) so skupina mladih (med 14. in 30. letom starosti), ki želijo živeti evangelij v vsakdanjem življenju. Za vzor in spodbudo jim je sv. Frančišek Asiški. Vsako leto obljubijo, da si bodo prizadevali živeti v bratstvu, kjer lahko skupaj iščejo pot življenja po evangeliju v svetu.

V Sloveniji: 11 skupin Frančiškovih otrok razdeljenih med dve metropoli in 5 skupin Frančiškove mladine.

Če želijo, lahko podajo letno obljubo da se bodo v svojem življenju trudili posnemati svetega Frančiška².

→ Delo po skupinah

V tem delu se lahko sestre in bratje pogovorijo o naslednjih vprašanjih:

1. *Kaj me v Jezusovem srečanju z bogatim mladeničem najbolj nagovarja?*
2. *Kaj mladi danes iščejo, potrebujejo? Katera so živa vprašanja mladih?*
3. *Če je težko z mladimi – koga krivim? Sebe? Mlade? Svet? Cerkev?*
4. *Ali poznam kako dobro izkušnjo z mladimi v Cerkvi?*
5. *Ali lahko rečemo, da smo mi za mlade naše župnije »podoba Božje ljubezni«?*
6. *Na kakšen način mladim POKAŽEMO, da so v župniji dobrodošli, sprejeti, razumljeni, potrebni, pomembni?*

---

¹ Vir: MLADI V CERKVI EVHARISTIJA- NAŠE POSLANSTVO 42

² Vir: <https://www.fo-frama.org/>

7. Katere konkretne možnosti vključevanja v življenje župnije imajo mladi v naši župniji (naštejmo skupine in področja)?

8. Kdo ima čas zanje, da jih vabi, spremlja, vzpodbuja, vzgaja?

Naloga oziroma izziv bratstva:

Povabimo mladega fanta ali dekle, ki se je udeležil kakšnega svetovnega dneva mladih, da posreduje svojo osebno izkušnjo doživetja »mladostne vere.« Gost srečanja je lahko tudi udeleženec Stične mladih, Taizejskega srečanja mladih, ipd. Organizirati skupno lepo srečanje krajevnega bratstva in Frame oz. neke skupine mladih v vašem kraju. Srečanje naj bo prilagojeno mladim. Naj bo vodilo smeh, veselje, dobro počutje (zabavne igre povezane s svetim Frančiškom).

Podati predloge kako izboljšati odnos z mladimi v župniji oz. mlade povprašati kaj si želijo izboljšati.

→ Molitev

Molitev papeža Franciška

Gospod Jezus,

naj tvoja Cerkev

gleda na vse mlade po svetu.

Prosimo te, da bi mladi pogumno in odgovorno živeli,

stremeli za najlepšimi in najglobljimi stvarmi

in vedno ohranili svobodno srce.

Mladim, ki jih spremljajo in se zanje darujejo modri voditelji,

pomagaj, da bodo odgovorili na klic,

s katerim kličeš vsakogar od njih,

da bi uresničili načrt za svoje življenje

in dosegli srečo.

Ohrani njihovo srce odprto za velike sanje

in pomagaj jim, da bodo opazili dobro v svojih bratih.

Kakor ljubljeni Učenec

naj bodo tudi oni pod Križem,

da sprejmejo tvojo Mater, ki jo Ti sam podarjaš.

Naj bodo priče tvojega Vstajenja

in naj prepoznajo, da si živ poleg njih,

da bi z veseljem oznanjali, da si Ti Gospod.

Amen.³

---

³ Vir: <https://katoliska-cerkev.si/molitev-papeza-franciska-pred-sinodo-o-mladih>

→ *Za doma*

Naj si vsak brat, sestra vzame čas za svojega mladostnika, otroka, vnuka, nečaka, v kolikor to ni mogoče katerega drugega.... ga najprej zavzeto poslušaj - sliši. Vprašaj naj ga, kako on doživlja vero v Boga. Če je negativno doživljanje, poskusiti izvedeti od kod takšen upor. Njegovega razmišljanja nikakor obsojati. Potrebno ga je razumeti. Na koncu pogovora ga objeti in mu povedati, kako ga imaš rad. V kolikor je možno končati pogovor z njemu najljubšo molitvijo, ki jo skupaj zmolite ali pesmijo, ki mu je najbolj všeč.

